Om Namo Bhagavathe Vasudevaya

നവനീതം NAVANEETHAM

തുലാം 1184 / October 2008

Om Namo Narayanaya: കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

Submitted at the lotus feet of Sri Guruvayoorappan by the devotees.

Dear GuruDevs,

By the blessing of Guruvayoorappan, we have come a long way as a group and could complete some wonderful bhakthi-projects in the last couple of months.

I am very proud of each one of you and sincerely thank you for your support that made it all possible. Thanks for your prayers, devotion and selfless service to God and fellow devotees.

Highlights of Last Month.

We have,

- **Many more learned members joined our group, let us welcome them all**
- **Completed Devi Laksharchana during Navarathri days**
- **Our highly devoted members of Bangalore had successfully organized & completed the first ever "Sampoorna Narayaneeyam" discourse by our group with other Krishna Bhakthas of Bangalore.**
- **Progressed our Koti Naama Japam Yagnam for the betterment of the temple matters and well being of all of us**

Deepavali is on October 27th

Wish you all a VERY HAPPY DEEPAVALI !!

- Sunil

Om Namo Narayanaya:

ഗുരുവായ് പരംപൊരുൾ

ഡോ. എ.പി. സുകുമാർ, കാനഡ

ഗുരുവായ് പരംപൊരുൾ
പ്രത്യക്ഷ മൂർത്തിയായ്
ഗുരുവായൂരിതിൽ അമരുന്നൂ
പരമാണുപോലും ആ പദതാരിണയുടെ
പരമമാം അഭയം തേടുന്നൂ
ഗുരുവായ് പരം പൊരുൾ....

കാലങ്ങളേറെക്കാതിരുന്നെങ്കിലും
കഴലിണകാണുവാൻ ഞാനെത്തീ
ഗുരുവായൂരപ്പാ നിനക്കായ് നിവേദിച്ചു
ജന്മമാമവിലിന്റെ കീറക്കിഴി
ഗുരുവായ് പരംപൊരുൾ....

തിരുനട ചുറ്റി തൊഴുതുമടങ്ങി ഞാൻ
വരമൊന്നും ചോദിക്കാനില്ലാതെ
തിരികെയെത്തുമ്പോഴെൻ ദേഹമാം ഗേഹം
ഭക്തിപ്രഹർഷത്താൽ സമ്പന്നം, മനം
കാരുണ്യപൂരത്താൽ അതിസമൃദ്ധം
ഗുരുവായ് പരംപൊരുൾ.....

കൃഷ്ണാഷ്ടമി കുമ്മി

സാവിത്രി പുറം

കംസൻെറ കാരാഗൃഹത്തിൽ വിരിഞ്ഞല്ലോ
കംസാരിയാമൊരു നീല പുഷ്പം

കണ്ണുമടച്ചു കൈക്കുമ്പിളിൽ വാഴുന്ന
കണ്ണനെ കണ്ടവർ കണ്ണീർ തൂകി

കണ്ടാലെടുക്കാൻ കൊതി തോന്നുമീയുണ്ണി-
ക്കണ്ണനെ രക്ഷിക്കാനെന്തുപായം?

ഓർത്തോർത്തു കണ്ണുനീർ വാർത്തവർ നിന്നപ്പോൾ
ഓർക്കാതെ ചങ്ങലക്കെട്ടഴിഞ്ഞു

പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞൊരു കണ്ണനെ അമ്മയും
പൗരുഷമുള്ളൊരു കൈയ്യിൽ നൽകി.

ആദിശേഷൻ വന്നു മേലാപ്പു തീർത്തപ്പോൾ
ആയിരം ദീപങ്ങൾ കാട്ടിയപ്പോൾ

മന്ദം മന്ദം വസുദേവർ നടന്നപ്പോൾ
മാധവ മാതാവിൻ കൺ നിറഞ്ഞു.

നദിയിലെ വെള്ളവും വഴിമാറി കണ്ണനും
നന്ദഗോപൻെറ ഗൃഹമണഞ്ഞു

ഭഗവതി ദുർഗയെ വെച്ചുമാറ്റം ചെയ്തു
ഭംഗിയായ് വസുദേവർ വന്നണഞ്ഞു.

ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ പിന്നെയും വീണപ്പോൾ
ചാതുര്യമോടെ കരഞ്ഞു ദേവി

കംസനാക്കുഞ്ഞിക്കാൽ തൂക്കിയെടുത്തപ്പോൾ
കണ്ണടച്ചമ്മയും താതനുമേ.

കംസാന്തകനും ജനിച്ചു കഴിഞ്ഞെന്നു
കർക്കശമാം അശരീരി കേട്ടൂ.

കാളിയായ് ദുർഗയായ് അന്തർധാനം ചെയ്തു
കംസനെ തള്ളി ഭയാബ്ധിയിങ്കൽ.

അഷ്ടമി രോഹിണി നാളിൽ ജനിച്ചോരു
അദ്ഭുത ബാലന്റെ ജന്മനാളും

ആടിയും പാടിയും ഗോകുലം തന്നിലെ
ആനായപ്പെണ്ണുങ്ങൾ ആനന്ദിച്ചു.

ആനന്ദം ആനന്ദം കൃഷ്ണാഷ്ടമിയല്ലേ
സാനന്ദം സാനന്ദം പാടിക്കൊൾക

കൃഷ്ണ ഹരേ ജയ കൃഷ്ണ ഹരേ ജയ
കൃഷ്ണ ഹരേ ജയ കൃഷ്ണ ഹരേ

കൃഷ്ണ ഹരേ ജയ കൃഷ്ണ ഹരേ ജയ
കൃഷ്ണ ഹരേ ജയ കൃഷ്ണ ഹരേ

Bhakti

S.N.Sastri

The great sage Narada says in Narada Bhakti sutra that Bhakti is supreme love of God. Here it must be clarified that God is not some Being residing somewhere in the heavens who stands apart from the world, but God is the Indwelling Self of all living beings in this world. Thus love of God means love of all creatures, who are all His manifestations. Narada further says that an essential characteristic of Bhakti is the dedication of all activities to God. Thus what is described as Karmayoga in the Bhagavadgita is also an essential ingredient of Bhakti according to Narada. A Bhakta is thus one who does not separate religious and secular activities, but considers all of them as service of God. The Lord says in the Gita (18.46) that the performance of one's duties is itself worship of God and is the means to spiritual progress. A person who looks upon every action, whether religious or secular, as worship of God will act without selfishness and will not harm others in any way. Narada declares that the highest exemplars of Bhakti are the Gopikas, who dedicated all their actions to Lord Krishna and whose minds were always engrossed in the thought of Krishna.

Prahlada was another great Bhakta. He says in the Bhagavatam that a person who worships God expecting some worldly benefit in return is not a devotee at all, but only a trader (Bh. VII. 10.4). The boon he asks for from the Lord is that no desire should ever enter his mind. What he wants is total desirelessness. Desires can never be fully satisfied. As soon as one desire is fulfilled another desire will arise. Trying to become free from desires by fulfilling all the desires that arise is like trying to put out a fire by pouring ghee into it. The only way one can attain desirelessness is by looking at the adverse consequences of all worldly enjoyments and their transient nature and thus developing an attitude of detachment towards them. This is possible only by cultivating and strengthening devotion to God. The mind will cease to run after worldly pleasures only if it is fixed on God. As long as there are desires the mind will be agitated and no lasting happiness is possible. The mind may become calm temporarily when one desire is satisfied, but soon another desire will spring up to agitate the mind. Lasting happiness is possible only when the mind always remains calm and free from agitation. Devotion to God is the means of attaining lasting happiness.

In Sivanandalahari Sri Sankara defines Bhakti as that state of mind in which all thoughts are directed only towards the lotus feet of the Lord, just as the seed of the Ankola tree sticks to the tree itself on falling down, the iron needle jumps towards the magnet, the devoted wife thinks always of her husband, the creeper clings to a tree and the river keeps flowing towards the ocean.

The Lord says in Srimad Bhagavatam that, unlike attachment to worldly objects, attachment to God does not cause bondage, just as a burnt seed cannot germinate, though its appearance as a seed continues (Bh. X. 22. 26).

It is said in Srimad Bhagavatam that devotion to God gives rise to detachment and leads to Self-knowledge (I.2.7). In the Bhagavadgita the Lord says that a devotee is one whose mind is always fixed on Him, who has surrendered himself totally to Him, who always recounts His glories and who ever revels in Him. The Lord confers on such a devotee the yoga of wisdom through which the devotee can attain to Him. The Lord dwells in his heart and dispels the darkness born of ignorance (Ch 10. sl. 9 to 11).

As one's devotion becomes more and more intense, the notion "I am doing this action" will become weaker and weaker. Ultimately a stage should be reached where the person feels that he is not doing anything and it is God who is fulfilling His will through him. That is the acme of devotion.

When serious calamities befall a person, faith in God is likely to be shaken. The person may feel that God has been unkind, or at least indifferent, to him/her. We should not allow our faith to be shaken, whatever happens. We cannot understand God's ways. We should always be firm in the belief that whatever God does is only for our own good and should totally surrender ourselves to Him.

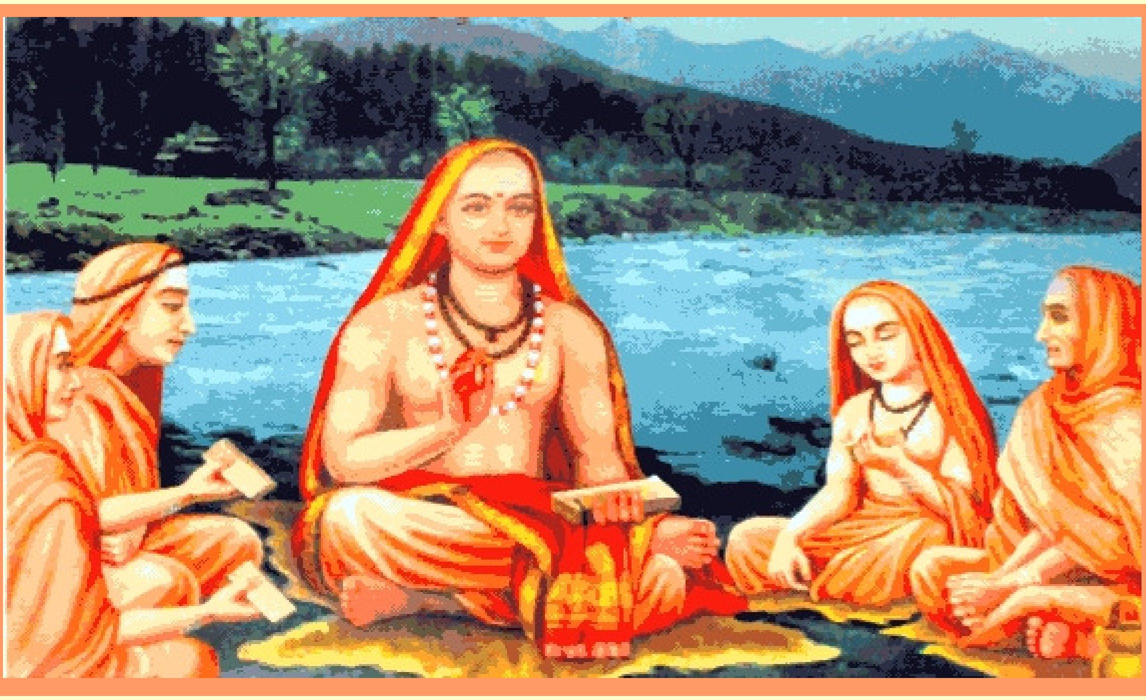

MOHAMUDHGARA-BAJAGOVINDAM OF SANKARA

DR. SAROJA RAMANUJAM, M.A., PH.D, SIROMANI IN SANSKRIT.

The term Govinda which has been given several meanings by the commentators of Vishnusahasranama is significant here as its etymological meaning can be traced to Brahman. The word is derived as gaam vindhathi or vindhayathi . The word gam has several meanings such as earth, speech, veda, cattle and so on and can be construed to mean all the ten avataras of Narayana which is perhaps why the name has been chosen by the acharya. As Brahman is the substratum of everything, source of speech, essence of all indhriyas which are compared to cattle since they graze along the pastures of sense objects and lastly because Brahman is known through scriptures, the word Govinda is taken to mean Brahman. Thus the lyric inspires both jnana and bhakthi.

Rajaji our national leader and a great scholar says in his commentary on Bajagovindam that when the wisdom is assimilated in the mind it is jnana and when it merges with our life and is transformed into action it is bhakthi. Jnana without bhakthi is dry. Jnana cannot arise in the mind without detachment and discrimination The Tamil saint Thiruvalluvar says, ‘ pattruga pattrattraan pattrinai appattrai pattruga paatru vidarku.’ In order to detach ourselves from the world we have to attach ourselves to God. Sankara has combined jnana with bhakthi in this lyric as a guideline to spiritual progress.

The repetition of the name Govindha three times is to indicate the thrikaraNa Suddhi, cleansing the body, mind and intellect. It means offering all our thoughts, words and deeds, kaayenavaachaamanasaa, to the Lord.

The purpose of this work being mohamudgara, destroying the illusion, Sankara expounds the transitory nature of the worldly experiences like suka and duhkha, in order to divert the attention from them to the everlasting bliss through brahmajnana. That is, the bhramajnana, knowledge of the illusory nature of the universe will lead to brahmajnana, knowledge of Brahman. This is achieved by showing that nothing in this world is permanent and the objects of desire cherished to be of value are not worthy of pursuit.

The example of sutra of Panini includes all learning which is not useful for spiritual uplift. Even to learn the scriptures is not beneficial if it only makes one arrogant of his knowledge and to flaunt himself as a scholar. All learning must be offered to the feet of the Lord because without His

grace nothing can be achieved. Those who are really wise are humble and simple as we can see in the works of all great masters. It is said that the arrogance due to knowledge is the most difficult to eradicate as it stays till the end while the arrogance due to wealth, beauty, or power will vanish when the cause is no more.

mooDa jaheehi DhanaagamathrshNaam
kuru sadhbudDhim manasi vithrshNaam
yallabhathe hnija karmopaattham
vittham thena vinodhaya chittham

'Oh Fool, give up the desire to accumulate wealth. Cultivate desirelessness in your mind. Be satisfied with whatever wealth you get as a result of your karma .'

About the author:

Dr. Saroja Ramanujam is a doctor of philisophy and a retired teacher. She is based in Chennai and teaches philosophy at home and has numerous articles published on GITA,Ramayana, Bhagavatham, Yadhavabhyudhayam, Naadabhakthisuthra, Question and Answers, RAMANUJA PHILOSOPHY,ETC.

Her web home page URL is: http://www.geocities.com/sarojram18
Contact email: sarojram18.com

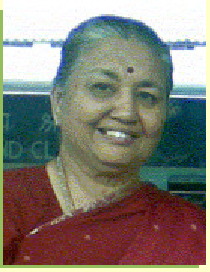

Geeta Dhyanam

Veena Nair

|| Om Namo Narayanaya ||

Ye mey matam-idam nityam-anu-tishtanti maanavaah |
shraddhaa-vanto anu-suyanto muchyante te api-karmabhi || 3.31 ||

Those men who constantly practice this teaching of mine, full of faith and without criticism, they too are freed from actions.

Swami Chinmayananda says that in Sanskrit, matam means 'opinion'; so what is stated in this sloka is God's opinion. The sloka also emphasizes that this teaching is not just for Arjuna alone – but it is for all those who practice it. So several things are stressed here in this sloka – this is a universal teaching; this can be and should be followed by all people; whoever practices this teaching in real life will definitely reach the Goal – and become freed of attachment to all actions. And how does one pursue the teaching in real life? Constantly and With Faith.

Consistency is the key here. It is not enough to one day get up and do some actions and dedicate these to the Lord; we have to do this on a regular basis. Practice is also important because the teaching being imparted here is profound and can never be understood by simple introspection and book-reading alone. It has to be practiced and the effects experienced and meditated upon before it can be fully understood.

With Faith: Tagore has defined Faith as the "Bird that starts singing when it feels the light of the unborn dawn". Swamiji says that such Faith is required to practice the teachings laid down in the Gita. The results of our practice may or may not be immediately apparent. But be assured that the long term fruits are going to be plentiful.

And lest one forget – to remind ourselves about the teaching, once again we refer to sloka 3.30 – "Devoid of the fever of the soul, engage in battle by dedicating all actions to Me, with (your) mind intent on the Self, and becoming free from expectations and egoism."

We have to live a life dedicating all our actions to Him and free from the notion of I-am-the-doer and instead work under the knowledge of He-is-the-doer. And this teaching has to be continuously practiced with

steadfast faith, sure in the knowledge that the life so lived will not go in waste.

The result of putting into practice the teachings outlined here lead to release from bondage to all actions. The Lord has already explained before in 2.62 and 2.63 the cycle of desire-driven actions-
[When a man thinks of objects, attachment for them arises; from attachment desire is born; from desire arises anger.

dhyayato vishayam pumas sangas teshu-upjaayate
sangaat sanjaayate kaama, kaamat-krodho-bhijaayate || 2.62||
krodhaat-bhavati sam-moha sam-mohat smrit-vibhrahmah
smruti-bhramshad buddhi-naasho buddhi-naashaat-pranashyati || 2.63 ||

From anger comes delusion, from delusion loss of memory; due to loss of memory, the sense of discrimination is destroyed and with that he perishes.].
The solution outlined here in 3.31 is to practice dedicating our actions to the Lord so that we can become free of all the desire-driven actions. We will then come to a state where we develop a prasaada buddhi (the understanding that everything that I get comes from the Lord, everything that happens to me stems from the Lord, and therefore it is to be accepted as His 'prasaad'). The mind then becomes purified in every sense, is never disturbed by circumstances, and subsequently evolves on the spiritual path.

@Explaining the importance of being consistent in our spiritual practices, Eknath Easwaran tells the story of a young man: This man asked his spiritual Guru, Sri Ramana Maharishi, why he could'nt just chant the mantram and throw himself under a train and achieve immediate salvation, without going through all the years of discipline? The Maharishi replied –"your last thought will not be about the mantram, it will the 'I' thought!".

Further illustrating the role of attachment in our lives, Shri Easwaran tells the story of once asking his grandma why death should involve so much suffering? His Grandma was not an intellectual person in the worldly sense, but was a very wise woman. She did not give him a direct reply; instead she asked him to sit in a big wooden chair in their ancestral house. She then told him to hold on to the arms of the chair tightly while she was going to try and pull him out of it. He clung to the arms of the chair – she pulled and pulled till he thought his arms would pop out, but he still held on. Finally she pulled him out and he cried with the pain and told her how much it hurt!. She then suggested that they play the game again, but this time he was to let go as soon as she pulled him. He agreed, she pulled, he did not hold on to the chair, and she was able to pick him up – without any effort and gracefully. Grandma in her own simple way had explained a profound point – we can only get hurt as long as we cling to our 'I' ness and 'mine' ness; as soon as we let these go, life becomes easier.

Ye tve-tad abhya-suyanto naanu tishtanthi mey matam |
sarva jnaana vimudhaams taan viddhi nashtaan achetasaa || 3.32 ||

But those who criticize my teaching and do not practice it, will be deluded of all knowledge, will lose all discrimination, and will be doomed to destruction.

Swamiji says that when one criticizes something, it means that we have mentally rejected it. Once a particular aspect of life is rejected, there is no way that one is going to strive to live that life. We do not look up to that thing, nor do we wish to emulate it. However, the teaching imparted by the Lord is so profound that it is difficult to understand it instantaneously. One has to live it to understand it. Karma yoga is a way of life, and the process of elimination of desires is part of this path. A work undertaken for its own sake is the true divine action. Swamiji says that only a mind purified by such desire less action has the capacity to know right from wrong always; when this capacity is reduced due to whatever reasons, Man brings about his own destruction.

"True and sincere surrender unto the Lord is the essence of Bhakti (God-love). 'I am Thine, All is Thine. Thy will be done, my Lord' – This is the best Saranaagathi Mantra or prayer of self-surrender. Seek His will. Do His will. Surrender to His will. You will become one with the Cosmic will." ...Swami Sivananda.

|| Hari Om ||

To be continued……………………

@ The Mantram at the time of death. In "Mantram Handbook" by Eknath Easwaran (1977).
For excellent resources on the Geeta, visit
http://www.gitasupersite.iitk.ac.in/
http://sanskrit.safire.com/Sanskrit.html
http://www.vaisnava.cz/clanek_en.php3?no=24

ശ്രീ നാരായണീയ സ്തോത്രം മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരി

നെയ്ത്തിരി

ഏഴ്: ബ്രഹ്മതപസ്സ് (അന്നനട)

ബാലേന്ദു (Phone: 080 28530048 , e-mail kavibalendu@gmail.com)

1
ജഗം പതിന്നാലിന്നുടലായ് മേവിന
ഭഗവാനേ ഭവാനവയ്ക്കു മീതെയായ്
ഹിരണ്യഗർഭനെന്നറിയും ധാതാവായ്
ത്രിലോകമൂർത്തിയായ് പ്രതിരൂപാത്മാവായ്
ഉരുത്തിരിഞ്ഞിട്ടു രജോഗുണത്തിനു
പെരുമയുണ്ടായി വിരാജിച്ചങ്ങനെ
വിവിധരൂപമാം രചനചെയ്യുവാൻ
പ്രവൃദ്ധവാസനയിയന്നു മേവിനാൻ.
2
പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്കു തുനിഞ്ഞ ധാതാവി-
നഭിജ്ഞതയേതുമതിലുദിക്കാതെ
വിമൂഢതയാർന്നു വഴിയെച്ചിന്തിച്ച
സമയമീശ്വര, സ്വയം ഭവാൻ തന്നെ
വപുസ്സു കാട്ടാതെയരുളി സൊ◌ാചന
തപസ്സു ചെയ്താലും, തപസ്സു ചെയ്താലും.
ഹിരണ്യഗർഭനിൽ ശ്രവണകൗതുകം
അരുളും വാക്കുകളുണർത്തിയാർജ്ജവം.
3
ജലത്തിൽ മഗ്നമാം ജഗത്തിലീവിധം
തനിക്കുപദേശം തരുന്നതാരെന്ന്
തിരിഞ്ഞു ചുററിലും തിരഞ്ഞു കാണാഞ്ഞ-
ങ്ങിരുന്നു ചിന്തിച്ചു വിരിഞ്ചദേവനും.
ഗ്രഹിച്ചു സാരവുമതിൻ പടിക്കു താൻ
സഹസ്രം ദിവ്യമാണ്ടിരുന്നു തീവ്രമാം
തപസ്സു ചെയ്തതിൻ ഫലമായാദരാ
സഹസാ കാട്ടി നിൻ നിലയമാം പുരം.
4
ജഗത്തിനോക്കെയും വെളിയിൽ ശോഭിക്കും
ഇടത്തിൽ മായതൻ മറിമായത്തിനാൽ
അവസ്ഥാഭേദമില്ലതിന്റെ ബോധമി-
ല്ലഘഭയരോഷാദ്യശേഷവുമില്ല.
അഭൗമതേജസ്സു ജ്വലിക്കുമാസ്ഥല-
ത്തപാരമാനന്ദപ്രവാഹമെപ്പൊഴും.
വിരിഞ്ചദർശിതം ഭവാന്റെ മന്ദിരം
വിജയിച്ചീടുന്നു ജഗത്തിലീശ്വര!
5
ഭവൽപുരം തന്നിൽ ഭവത്സവിധത്തിൽ
ഭവാദൃശന്മാരായ് ചതുർഭുജയുതർ
ഹരിമണിനീലമുടലിൽ മിന്നുന്നോ-
രരിയ രത്നങ്ങളിണങ്ങും ഭൂഷകൾ
ധരി,ച്ചുപമാനരഹിതം മേടയിൽ
മരുവുന്നു സിദ്ധജനങ്ങൾ ഭക്തന്മാർ.
ഇദം വിരാജിക്കുമവിടുത്തെപ്പദം
സതതമീശ്വര, വിജയിച്ചീടട്ടെ!
6
പരമദിവ്യകളനേകമംഗനാ-
നിരകളാൽച്ചുഴന്നരിയ മിന്നലിൻ
കൊടിപോലെ മിന്നി വിലസും സുന്ദരി,
ഭുവനമൊക്കെയും കൊതിക്കും മോഹിനി,
ഭവദീയാംഘ്രിതൻ പരിമളം തന്നിൽ
അവികളമാസ്ഥയെഴുന്ന പൂമകൾ
പരമഭക്തയായ് സതതം വാഴുമാ
പദത്തിലെത്തുവാനനുഗ്രഹിക്കണം.
7
തെളിഞ്ഞുകണ്ടോരാ തവപദം തന്നിൽ
തിളങ്ങും രത്നങ്ങൾ പതിച്ച തല്പത്തിൽ
രവികോടിപോലാം കിരീടകേയൂര-
കടകഹാരാദിയണിഞ്ഞു, ശ്രീവത്സം
തെളിഞ്ഞു, കൗസ്തുഭമണിയാലാതാമ്ര-
ദ്യുതിയണിഞ്ഞിട്ടും ഭവാന്റെ വിഗ്രഹം
വിധിക്കു ദർശനം കൊടുത്ത മട്ടിലീ-
യെനിക്കു തോന്നുവാനനുഗ്രഹിക്കണം.
8

കരിമുകിലൊത്ത കമനീയവർണ്ണം
പരന്നു ദിക്കുകൾ പരിചിൽ ശോഭിതം,
പ്രസന്നസുന്ദരവദനം തന്നിലെ
പ്രസാദസുസ്മിതം അതിമനോഹരം,
രഥാംഗശംഖാബ്ജഗദകളേന്തിയ
ചതുർഭുജങ്ങളുമതീവമോഹനം,
വിരിഞ്ചനാനന്ദമപാരമേകിയ
സ്വരൂപമാശ്വാസമെനിക്കുമേകണം.

9
ഭവത്സ്വരൂപം കണ്ടുടൻ പിതാമഹൻ
ഭവൽപദാംബുജം നമിച്ചു സംഭ്രമാൽ;
പ്രവൃദ്ധമോദവും കൃതാർത്ഥഭാവവും
ഭവിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ, വിഭോ മമാശയം
വിദിതമങ്ങേയ്ക്കു; തരണമേ ദ്വൈതം
അറിയുവാനെനിക്കറിവു സത്വരം.
വിധിയുമീവിധം വിധിപോൽ സേവിക്കും
പദസരോരുഹം ഭജിച്ചു കൊള്ളുവൻ.

10
തുടുത്തു മിന്നുന്ന ചരണപത്മത്തിൽ
പതിച്ച സ്രഷ്ടാവിൻ കരം ഗ്രഹിച്ചുടൻ
ഭവിക്കുമങ്ങേയ്ക്കു നിസർഗ്ഗവൈഭവം
കുടുംബപാശത്തിൽ കുടുങ്ങിടാതേതാൻ
ഇദം പറഞ്ഞുടൻ പരിതോഷിപ്പിച്ചു
സ്വയം കമലജഹൃദയവാസിയായ്
ജഗങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനൊരുക്കണമിട്ടൊരു
ഭഗവൻ, ഉല്ലാസമെനിക്കു നൽകണേ.

നാരായണീയം മൂലം

$007:001 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
ഏവം ദേവ ചതുർദശാത്മകജഗദ്രൂപേണ ജാതഃ പുന-
സ്തസ്യോർദ്ധ്വം ഖലു സത്യലോകനിലയേ ജാതോസി ധാതാ സ്വയം
യം ശംസന്തി ഹിരണ്യഗർഭമഖിലത്രൈലോക്യജീവാത്മകം
യോഭൂത് സ്ഫീതരജോവികാരവികസന്നാണാസിസൃക്ഷാരസഃ

$007:002 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
സോയം വിശ്വവിസർഗദത്തഹൃദയസ്സമ്പശ്യമാനസ്സ്വയം
ബോധം ഖല്വനവാപ്യ വിശ്വവിഷയം ചിന്താകുലസ്തസ്ഥിവാൻ
താവത് ത്വം ജഗതാംപതേ തപതപേത്യേവം ഹി വൈഹായസീം
വാണീമേനമശിശ്രവഃ ശ്രുതിസുഖാം കുർവംസ്തപഃപ്രേരണാം

$007:003 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
കോസൗ മാമവദത്പുമാനിതി ജലാപൂർണേ ജഗന്മണ്ഡലേ
ദിക്ഷൂദ്വീക്ഷ്യ കിമപ്യനീക്ഷിതവതാ വാക്യാർത്ഥമുത്പശ്യതാ
ദിവ്യം വർഷസഹസ്രമാത്തപസാ തേന ത്വമാരാധിത-
സ്തസ്മൈ ദർശിതവാനസി സ്വനിലയം വൈകുണ്ഠമേകാദ്ഭുതം

$007:004 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
മായാ യത്ര കദാപി നോ വികുരുതേ ഭാതേ ജഗദ്ഭ്യോ ബഹി-
ശ്ശോകക്രോധവിമോഹസാധ്വസമുഖാ ഭാവാസ്തു ദൂരം ഗതാഃ
സാന്ദ്രാനന്ദഝരീ ച യത്ര പരമജ്യോതിഃപ്രകാശാത്മകേ
തത് തേ ധാമ വിഭാവിതം വിജയതേ വൈകുണ്ഠരൂപം വിഭോ

$007:005 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
യസ്മിന്നാമ ചതുർഭുജാ ഹരിമണിശ്യാമാവദാതത്വിഷോ
നാനാഭൂഷണരത്നദീപിതദിശോ രാജദ്വിമാനാലയാഃ
ഭക്തിപ്രാപ്തതഥാവിധോന്നതപദാ ദീവ്യന്തി ദിവ്യാ ജനാ-
സ്തത്തേ ധാമ നിരസ്തസർവശമലം വൈകുണ്ഠരൂപം ജയേത്

$007:006 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
നാനാദിവ്യവധൂജനൈരഭിവൃതാ വിദ്യുല്ലതാതുല്യയാ
വിശ്വോന്മാദനഹൃദ്യഗാത്രലതയാ വിദ്യോതിതാശാന്തരാ
ത്വത്പാദാംബുജസൗരഭൈകകുതുകാഃ ലക്ഷ്മീഃ സ്വയം ലക്ഷ്യതേ
യസ്മിൻ വിസ്മയനീയദിവ്യവിഭവം തത്തേ പദം ദേഹി മേ

$007:007 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
തത്രൈവം പ്രതിദർശിതേ നിജപദേ രത്നാസനാധ്യാസിതം
ഭാസ്വത്കോടിലസത്കിരീടകടകാദ്യാകൽപദീപാകൃതി
ശ്രീവത്സാങ്കിതമാത്തകൗസ്തുഭമണിച്ഛായാരുണം കാരണം
വിശ്വേഷാം തവ രൂപമൈക്ഷത വിധിസ്തത്തേ വിഭോ ഭാതു മേ

$007:008 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
കാളാംഭോദകളായകോമളരുചീചക്രേണ ചക്രം ദിശാ-
മാവൃണ്വാനമുദാരമന്ദഹസിതസ്യന്ദപ്രസന്നാനനം
രാജത്കംബുഗദാരിപങ്കജധരശ്രീമദ്ഭുജാമണ്ഡലം
സ്രഷ്ടുസ്തുഷ്ടികരം വപുസ്തവ വിഭോ മദ്രോഗമുദ്വാസയേത്

$007:009 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
ദൃഷ്ട്വാ സംഭൃതസംഭ്രമഃ കമലഭൂസ്ത്വത്പാദപാഥോരുഹേ
ഹർഷാവേശവശംവദോ നിപതിതഃ പ്രീത്യാ കൃതാർത്ഥീഭവൻ
ജാനാസ്യേവ മനീഷിതം മമ വിഭോ ജ്ഞാനം തദാപാദയ
ദ്വൈതാദ്വൈതഭവത്സ്വരൂപപരമിത്യാചഷ്ട തം ത്വാം ഭജേ

$007:010 ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
ആതാമ്രേ ചരണേ വിനമ്രമഥ തം ഹസ്തേന ഹസ്തേ സ്പൃശൻ
ബോധസ്തേ ഭവിതാ ന സർഗവിധിഭിർബന്ധോപി സംജായതേ
ഇത്യാഭാഷ്യ ഗിരം പ്രതോഷ്യനിതരാം തച്ചിത്തഗോ◌ൂഢഃ സ്വയം
സൃഷ്ടൗ തം സമുദൈരയസ്സ ഭഗവന്നുല്ലാസയോല്ലാഘതാം

About the author: Shri Balendu (Chandrasekhar K. Nair)
VAISHNAVI #49, Vivekanada Street,
Udayanagar, Dooravaninagar (PO), Bangalore - 560 016
Phone - 080 28530048, 41260122, 28533785, 09448367896

കണ്ണാ എന്റെ മനോരഥ സാരഥിയാകൂ

സാവിത്രി പുറം

ജീവാത്മാക്കളുടെ പ്രിയം നിറഞ്ഞ കണ്ണാ,

കണ്ണന്റെ കത്തു കിട്ടി. ഇത് അതിനുള്ളൊരു തുറന്ന മറുപടിയാണ്. എന്നേയും എന്നേപ്പോലെ ഭക്തി മാർഗത്തിന്റെ ഏറ്റവും താഴെപ്പടിയിൽ നിൽക്കുന്ന മറ്റു പല ജീവാത്മാക്കളുടേയും ഒരു ഗദ്യ പ്രാർത്ഥനയാണിതു്. ഇതു് കണ്ണന്റെ നവനീതം മാസികയിലേക്കയക്കുന്നു. ആ നവനീതം കൊു തഴുകിയാൽ ഞങ്ങളുടെ മനോരഥം ശീതളമാകും. പിന്നെ കണ്ണൻ അതിൽ കേറിയാൽ ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ അഭിലാഷങ്ങളും പൂർണ്ണമായി. ഇതൊരു ദശാവതാര ഗദ്യ കീർത്തനമായിത്തീരാൻ കണ്ണൻ അനുഗ്രഹിക്കണം. ഭംഗിയാക്കേ ചുമതല കണ്ണനെ എൽപിക്കുന്നു. ഞാനെന്തിനു അലോസരപ്പെടണം? തീവിയിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്ന ആൾ തലയിൽ പെട്ടി താങ്ങി സ്വയം ഭാരം വഹിക്കുന്ന പോലെ ഞാനെന്തിനു വൃഥാ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കണം? ഈ സംരംഭം ഭംഗിയായാലും ഇല്ലെങ്കിലും കണ്ണനാണ് ചുമതല. കത്തു തുടങ്ങട്ടെ.

എന്റെ മനസ്സിലെ നിരീശ്വരത്വത്തിന്റെയും കുതർക്കങ്ങളാൽ എതിർക്കാനുള്ള മനസ്ഥിതിയുടേയും പ്രതീകമായ ഹയഗ്രീവനെ അങ്ങു് മത്സ്യരൂപത്തിൽ വന്ന് വധിക്കണേ! രസതന്ത്രവും, ഗണിതഭൗതികജന്തുധനശാസ്ത്രങ്ങളും പ ഠിച്ചു് അവയെ വേവിധത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളാനും പ്രാവർത്തികമാക്കാനും ഉള്ള അറിവില്ലാതെ പോയതുകൊാണോ ഇങ്ങനെയൊരു മനസ്ഥിതി ഉാകുന്നതെന്നറിയില്ല. മത്സ്യരൂപത്തിൽ വന്ന് അതെല്ലാം കൊത്തിത്തിന്ന് വൃത്തിയാക്കണേ!

പൂർവ്വജന്മങ്ങളിൽ ഞാനെന്തെങ്കിലും പുണ്യകർമങ്ങൾ ചെയ്യാനിടയായിട്ടുങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രതീകമായ മന്ദരപർവ്വതത്തെ അങ്ങു് കൊാർമരൂപത്തിൽ വന്ന് ഈ ജന്മത്തിലേക്കുയർത്തിക്കൊുവരണേ! പാപിയായ എനിക്ക് ആ ബലം സഹായമായി ഭവിക്കണേ! സജ്ജന സംശർഗത്തിനും പുണ്യകർമങ്ങൾ ചെയ്യാനും അവസരങ്ങൾ നൽകണേ!

എന്നിലെ ലൗകികത്വത്തിന്റെയും വിഷയസുഖ ആസ്വാദനൗത്സുക്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമായ ഹിരണ്യാക്ഷനെ അങ്ങു് വരാഹരൂപത്തിൽ വന്ന് നിഗ്രഹിക്കണേ! ആ അധമൻ എന്നിലെ ക്ഷമയുടേയും ശ്രീയുടേയും പ്രതീകമായ ഭൂമീടെവിയെ, ഹരിപ്രിയയെ നിർദ്ദയം കൊുപോയി ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ തേറ്റയിന്മേൽ, ചീറിവരുന്ന ഹിരണ്യാക്ഷനെ നോക്കി ഭീതിപൂർവ്വം ഇരുന്നരുളുന്ന ഹരിപ്രിയയെ, ദയാപൂർവ്വം കടക്ഷിക്കുകയും, അതേ സമയം ക്രോധം കത്തിയെരിയുന്ന കടാക്ഷത്തോടെ ഹിരണ്യാക്ഷന്റെ നേർക്കടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യജ്ഞവരാഹമൂർത്തേ! അനന്തകോടിപ്രണാമം!

എന്നിലെ അഹംകാരത്തിന്റേയും നിർദ്ദയത്വത്തിന്റേയും അമംഗളങ്ങളുടേയും പ്രതീകമായ ഹിരണ്യകശിപുവിനെ അങ്ങു് നരസിംഹമൂർത്തിയായി വന്ന് നിരോധം ചെയ്യേണമേ! പ്രഹ്ലാദ സ്തുതിയാൽ പ്രീതനായി സൗമ്യ ഭാവം കൈക്കൊ നരസിംഹമൂർത്തേ! ലക്ഷ്മീനൃസിംഹമൂർത്തിയായി എന്നിൽ കുടികൊള്ളണേ! മേൽപ്പത്തൂരിന്റെ സ്തുതിയാൽ സമ്പ്രീതനായി മന്ദഹാസം തൂകുന്ന ആ സുന്ദര വദനം ഞങ്ങൾ മലയാളികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ രിപൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കണേ!

എന്റെ മനസ്സിന്റെ ദർപ്പത്തിന്റേയും ഞാനെന്ന ഭാവത്തിന്റേയും പ്രതീകമായ മഹാബലിയെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യാൻ അതിതേജസ്വിയായ വാമനമൂർത്തിയായി അവതരിക്കണേ!പരിപൂർണ്ണ ശരണാഗതിയടഞ്ഞു്, പരിശുദ്ധനായി, വർഷത്തിലൊരിക്കൽ കേരളത്തിൽ ഞങ്ങളെ കാണാൻ വരുന്ന മഹാബലിയോടു് സുതലത്തിൽ ദ്വാരപാലകനായി നിൽക്കാമെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത മഹാതേജസ്വിയായ വാമനമൂർത്തേ! ഞങ്ങളുടെ മനസ്സു് ആ തേജസ്സിൽ ലയിക്കണേ! വാമനമൂർത്തിക്ക് കേരളീയരോടു് ഒരു മൃദുലമനോഭാവം ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെടുന്നു.

പല പല ദുരഭിമാനങ്ങളുടേയും പ്രതീകമായ ഞങ്ങളിലെ ക്ഷത്രിയരെ ഭാർഗവരാമനായി വന്ന് നിരോധം ചെയ്യേണമേ! ഞങ്ങളുടെ കേരളസംസ്ഥാന പിതാവായ അങ്ങക്ക് ഞങ്ങളിലുള്ള പ്രത്യേക സ്നേഹവും കൗതുകവും ഞങ്ങൾ എന്നും ആസ്വദിക്കുന്നു.

അഖിലാൻ അപരാധാൻ മേ

ക്ഷമസ്വ കരുണാംബുധേ!

പ്രസീദ മദ് ഗുരോ നാഥ!

ജനകായ നമോ നമഃ

കേരളത്തിൽ ജനിച്ചതിന്റെ സന്തോഷം അഹംകാരത്തിന്റെ പരിവേഷമണിയുമ്പോൾ അതിനെ അടിച്ചമർത്താൻ മടിക്കരുതേ!

മനസ്സിലെ കാമാർത്തിയുടേയും മറ്റ് എല്ലാ ഇന്ദ്രിയചാപല്യങ്ങളുടേയും പ്രതീകമാകുന്ന രാവണനെ വേരോടെ നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രീരാമദേവനായി അവതരിക്കണേ! ദയയും ധർമവും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ആ നയനങ്ങൾ ഞങ്ങളിൽ പതിക്കണേ!സീതാ ലക്ഷ്മണ ഭരത ശത്രുഘ്ന ഹനുമത് സമേത ശ്രീരാമചന്ദ്ര സ്വാമിനേ നമഃ

എന്റെ തമോഗുണങ്ങൾ ഘനീഭവിച്ചു് ഉണങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മനസ്സാകുന്ന മരുഭൂമിയിൽ കാരുണ്യാമൃതവർഷം പൊഴിച്ചു് ഉഴുതു മറിക്കാൻ കലപ്പയേന്തിയ ബലരാമനായി അവതരിക്കണേ!

എന്റെ എല്ലാ രജോഗുണങ്ങളുടേയും ദുഷ്ക്കർമവാസനകളുടേയും പ്രതീകമായ കംശൻ തുടങ്ങിയ രാക്ഷസ പ്രഭുക്കളേയും മായാവികളേയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ മധുസൂദനനായി, മുരളീമനോഹരനായി, ശ്യാമസുന്ദരനായി, ഭീഷ്മ പിതാമഹൻ ചൊല്ലിയ സഹസ്രനാമങ്ങളും ഘനീഭവിച്ചുായ ബാലഗോപാല മുകുന്ദ മാധവ വാസുദേവ നാരായണനായി അവതരിക്കണേ!

കണ്ണാ!എന്റെ മനസ്സാകുന്ന മനോരഥത്തിൽ കയറിയിരുന്ന് അതിനെ നേർവ്വഴിക്കു തെളിക്കണേ! ഈ തേർ തെളിക്കലിൽ കണ്ണനു അപാര പരിചയം ഉണ്ടല്ലോ? മറ്റു എട്ടു് അവതാരങ്ങളാലും വൃത്തിയാക്കപ്പെട്ട മനോരഥം ഇന്ന് ഏഴഴകോടുകൂടി അങ്ങയെ സ്വീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ദയവുചെയ്തു് ഈ മനോരഥത്തിലേക്കു കയറി വരൂ. ഈ ഭാർഗവരാമസംസ്ഥാനപുത്രിക്ക്, ഈ മാവേലി നാടിന്റെ പുത്രിക്ക് അഭികാമ്യമായി ഇനി ഒന്നേയുള്ളു. മനോരഥത്തിൽ കയറിയിരിക്കുന്ന കണ്ണനെ കണ്ണിമക്കാതെ നോക്കി നിൽക്കണം, കണ്ണടയുമ്പോൾ കണ്ണനിൽ ലയിക്കണം.

കൽക്കിയുടെ അവതാരത്തിനു മുൻപു് കണ്ണനിൽ ലയിക്കണേ!

എന്റെ ദശാവതാര കീർത്തനം കണ്ണന്റെ പ്രസാദത്തിനായി ഭവിക്കണേ!

സമസ്താപരാധം ക്ഷമിക്കണേ!

ഓം നമോ നാരായണായ!

സ്നേഹപൂർവ്വം, ആദരപൂർവ്വം, നന്ദിപൂർവ്വം

പ്രിയം നിറഞ്ഞ കണ്ണന്റെ ജീവാത്മാവു്.

SREE GURUVAYURAPPAN'S LEELAS IN MY LIFE.

N.Ramgopal

I am a member of this group since 06/05/08. I wish to share my experiences with all members. I am now aged 70 years living in Bangalore since 1959.

In my childhood the practice of offering namaskarams to GOD in the morning and start the day was compulsory. We were living in Aruvankadu (Nilgris) in the Cordite factory quarters. In the pooja room there was a photo of SREE APPAN along with others. I used to utter a small prayer except for SREE APPAN. My Sister and Mother used to tell that Appan is Lord Krishna only. But I used to tell that you are all worshipping Kerala Deivam not Krishna.Our neighbour was one Velayudhan Nair. They used to convince me. My mind was not accepting.

I completed my studies and joined Bharat Electronics in August 1959.I was staying in a small room. I used to visit Temples in the evening with one of my close friends. Those days (1960's) there used to be religious discourses by Scholors. Late Brahmashree Sengalipuram Anantharama Dikshider's Narayaneeyam discourse was held in Malleswaram Rama Mandir. I sarted attending with my friend. After hearing I repented for my ignorance. KARUNYA SINDHO SREE APPAN transformed me. I purchased all volumes of Narayaneeyam and Sri Deekshidar bleesed and gave the books.He asked me to just place 2 Tulasi leaves at HIS feet (In a small photo I had) and offer a cup of milk in the morning before going to factory.I started this.The anxiety to visit Guruvayur and see the Lord started. I decided to go on Deepavali holiday.(1961) I went by Island express to Coimbatore. I went to a hotel for breakfast. There was a huge photo of the Lord . I asked for the route with the proprietor. He asked me to go to the opposite bus stand. I had no knowledge of Malayalam. There was a bus and the driver was shouting 2 seats only to Guruvayur. I just got in. I saw a small photo of the Lord and prayed for HIS guidance.I stayed in the devaswom choultry in the East Nada. After taking bath I went inside. Tears started flowing.The sight of my KRISHNA made me to recite few Narayaneeyam slokams.(I was not knowing by heart).I was not disturbed by any one. In fact the staff inside made me to stand and have darshan .I started moving and after seeing HIM so close, I just saw a Namboothiri standing near the kitchen.He asked me 'Yentha Venda'in Malayalam. I just told him that I want HIS blessings. Immediately he went inside the sree koil and brought a small garland of thethi,madaram and thulasi with a small kalabham ball.He gave and told me that The LORDS blessings are there.My curiosity increased. I came out and went to the office and asked about the Namboothiri. They told me that he is Melsandhi .As I have read about LORD showing HIS devotees to Melsandhi, I enquired about the name of the Melsandhi and his address.Next day after the Ucha Pooja I left Guruvayur with a feeling like a child leaving parents.From the next month onwards I started sending Rs. 100 to the Melsandhi's address with a letter mentioning my prayers in english. The Namboothiri used to write his reply in Malayalam with prasadham. My malayali friends used to read the letter for me.

In 1963 I occupied the company's quarters. A small single bedroom house. I named the house as HARI NIVAS. There was no temple nearby. I started reciting Vishnu sahasranamam and Narayaneeyam every evening. Slowly my friends in the colony Joined and we started a group bhajans and Parayanams in my house. On 14/01/1967 a tiny institution by name "SRI GURUPRASANNA MANDALI" was formed with the

blessings of Sree Mahaperiyava of Kanchi. With the support of people around a small site of 60’x24’ was purchased on the outskirts of BEL colony. A small temple construction was started. Three idols of “Lord Mahaganapathy,” Lord Guruvayurappan”, and “Goddess Mahalakshmi were got ready. The jalavasam,dhanyavasam etc were done in the backyard of my house.On 5th Oct.1970 the Installation and Kumbhabhishekam celebrations were conducted.

My younger brother was having some health problem. I consulted the Namboothiri. He advised me to give him panchagavyam during Mandala pooja in the year 1970. I started on 24/11/1970 with my brother to Guruvayur. I decided to be in Guruvayur upto 30/11/1970afternoon so that my brother can have panchagavyam for five days from 25/11/1970 to 29/11/1970. On 25/11/1970 the train reached Trichur very late. When I boarded the bus to Guruvayur I prayed for panchagavyam. When we reached the temple the sree koil was closed. I entered through the north entrance. I saw 2 persons sitting with a silver vessel. I requested them to give some panchagavyam.They were furious and said nothing is there. I pleaded again. With angry face one of them tilted the vessel and my brother was showing his palm. I prayed to my KRISHNA. From the empty vessel a small quantity of panchagavyam fell. As I asked panchagavyam only and not darshan HE satisfied us.

We had darshan and panchagavyam on all days. Those days I used to be in the temple with other staff and take part in some small activities.On 29/11/1970 night there was vilakku by Kerala Police Department. There was heavy rush. The seeveli with lighting was grand.By the time the seeveli was over it was almost midnight. I used to go inside and stand near the steps to Sree Koil and receive the ghee prasadham. When the door of the sree koil was closed and all were waiting for the ghee, I prayed and asked GURUVAYURAPPAN that I am not able to see HIS full image so that I can compare with the Idol erected in BEL colony by us. Then when the door opened I received the ghee and returned to the room. As I was tired I slept and didn’t get up for Nirmalyam. Suddenly I heard a knock at the room door. There was nobody.The time was about 5.30.A.M. I came out of my room with my brother. When I came out of the chatram gate I saw smoke in the temple. People were running. I asked my brother to wait in front of woodlands hotel opposite to tank. I ran towards the Garbhagraham. A tall person appeared in front and asked where are you going ? I just asked him what happened to the deity ? He said the Thanthri shook and removed. The idol is kept in his house. I ran there. There was crowd and I couldn't enter. I asked somebody to call my Namboothiri who was inside. He came near a window and said you can’t enter in this crowd.He asked me to wait in front of woodlands hotel at about 11.00 A.M. when the Idol will be taken inside the temple.

I went inside the temple and started dousing the fire with water along with others in the north east corner. Suddenly a person came and lifted me. He said there is injury in my foot. There was a small cut by the metal piece.I realized the pain only after his telling.He gave first aid.I saw devotees from allover crying and depositing whatever they have in front of the flag post.

At about 11.00 A. M. the Idol was brought from the Thanthri’s house to the temple. I rushed near and had HIS KESADHIPADA DARSHANAM within 2 feet distance. I could’nt control my feelings. I really wanted to embrace HIM. This darshan will always be there in my mind forever.I don’t have knowledge of Sanskrit. Not following the pooja methods. Only HIS transformation made me close to HIM.

As I am now residing away from BEL colony I occationally visit HIS temple here. The temple is now developed. HE is always with me, guiding and showing HIS leelas. My Namboothiri is no more. I am now keeping in touch with his family.

I have been waiting for a opportunity to express my experiences. HE made me a member in this forum full of Knowledgeable personalities. What I learnt is that HE NEVER DISCRIMINATES. HE IS ALWAYS WAITING FOR OUR FIRST STEP TOWARDS HIM. HE COMES RUNNING. SHOWS THE LEELAS .

HARE NARAYANA HARE GURUVAYURAPPA.

OM PARASAKTIAI NAMAHA

PURNAMADAH PURNAMIDAM REVISTED

Madathil Nair

INTRODUCTION

The pUrNamadah verse, appearing at the end of this post, is the shAntipATa (prayer verse) with which IshAvAsyOpaniSad begins. It is familiar to all of us and is often chanted at the end of satsangs all over the world. However, we miss its profundity because that is the time we feel our pockets for the car keys in our hurry to reach back home. Usually, the gastric fire is also at work in the hope of a sumptuous prasAd more calorific than normal meals!

Exhaustive interpretations for the verse exist. I have found the explanations of Sw. Chinmayanandaji and Sw. Dayananda Saraswathiji very enlightening. It is usually deciphered by first equating "I" with "THAT" (adah) of the shrutIs. Analogies of snake-rope, post-ghost, gold-ornaments, ocean-waves etc. are then effectively employed to explain the relation between "THAT" and "THIS" (idam) and then unravel the advaitic truth remaining hidden in the verse.

I believe pUrNamadah can be lived every moment of our life. I am therefore making an attempt here to understand the verse with my eyes open looking at the duality of the world, a duality that spans from ants to stars and galaxies, but yet standing firmly rooted on scriptural pronouncements and affirmations.

THE UNIVERSE

I look out through the window. There is the unending expanse of the sky speckled with glittering stars. I

close my eyes and look inside. There are scintillating thoughts, ideas, concepts and memories streaking my unending mental sky.

Did I use the words out and in? The outside and inside of what? There is no answer to that question because I cannot set borders for the being that I am and because all that listed above, from thoughts to stars, including my awareness of myself, are the things seen, acknowledged or objectified. They are all there. That is all I know. I exist knowing them all – a self-evidence that is formlessness.

All that are experienced and objectified constitute the universe for the purposes of this discussion. Since the day man began to think, the shape of the universe (of course, sans what he falsely considers himself to be) has been his biggest botheration. He sees a tree, he sees a mountain, he sees his wife. All of them have definite borders, precise forms. Naturally, therefore, he expects the same of the universe. It should have a form. He should know its limits.

He thus began theorizing. The basic assumption that went unquestioned in his pondering was his 'taken for granted' separate identity (from the object of study, i.e. the universe) as the theoretician existing within and bounded by the outer limits of his skin. Thus, the universe for him remained an outside with he himself appropriating and identifying with the inside together with its perceived borders!

Naturally, due to this separation, he visualized the universe as an object born in a Big Bang that occurred several billion years ago or as something that has always been existent in a steady state. Whatever these theories, they left several questions unanswered and gave rise to several other intractable conundrums. If the universe originated in a Big Bang, what was it that 'banged' and where did it exist? What was the 'before' of the Bang like? If the universe is still expanding after the Bang, where is it expanding in and to? Bang or steady state, where are its outer limits and what lies beyond them?

Some argued the primordial atom that banged big existed in a meta-universe. That raised unanswerable questions about the origin and limits of that meta-universe. An added problem when the one in hand was already begging answers! Others thought that time and space began with the Bang? But how could there be the existence of the something that banged without time and space? That was ridiculous.

As no satisfactory answers emerged, the spiritually inclined among the theoreticians threw their hands up and exclaimed in exasperation: "The universe is infinite." They were then closer to the truth than ever before. But, there was opposition as some others swore that the universe was finite – as finite as an apple-pie. They brought in evidence like Olber's Paradox to support their contention. The pity was that finitude was too familiar for their scientific minds to think in the opposite direction of utter freedom. In fact, they were wary that a no man's land lay in the opposite way, a wilderness where profound-looking philosophers and theologians wandered aimlessly, to navigate which there were no frames of reference available to them. And the problem was that they were vainly trying to impose finitude on the universe as that is the only way they were scientifically comfortable.

As finite models fell far short of offering satisfactory answers, some of them had argued that the universe, as it spanned countless light-years, couldn't be looked at simply from the Euclidian angle. The space-time continuum was brought in with gravitational bending of space. Others had speculated additional dimensions forgetting that that could give rise to the possibility of countless dimensions. An unending multiplicity of universes one within the other didn't matter to them as long as they thought they were really researching. Actually, they were staring in the face of the infinite but vehemently refusing to acknowledge it in the vain hope of finding salvation in finitude. Succumbing to 'uncertainty', they thought, was more desirable than

acknowledging the infinitude of the really infinite!

Whatever theories or mathematical equations the human mind cooks up, the questions that unendingly beg answers will remain the 'before', 'after' and 'beyond' of the universe. There is no hope of salvation without undoing these three that emanate from space and time in whose prison all empirical thinking is condemned to languish. The only solution, therefore, is to consider all creation, objectified both 'inside' and 'outside' us, as one single universe and understand it as infinite – an infinity in relation to which time and space have no meaning.

To any enquiring mind, this infinitude of the universe should be as evident as broad daylight. The universe that I am trying to limit by being strictly empirical is in fact limitless. It is the infinite or infinity!

THE INFINITE OR INFINITY

Infinite and infinity are perhaps the most misunderstood words in English language. Our dictionaries suggest that infinite is the antonym of finite and infinitesimal. Some people see it as the opposite end of zero. Philosophically, that is our undoing.

Mathematics has made things worse. There was this mathematics teacher of mine in high school who was in the habit of showing off his knowledge. While on an uncalled for digression into mathematical infinity, he asked the class to answer the question of infinity divided by infinity. The brightest among us said one. Asked why, he explained that a number divided by the same number is always one. He was applauded. I had a doubt. I mustered enough courage to point out that there simply couldn't be two infinities for the division to be performed. The teacher chided me and dubbed me an idiot trying to be smart!

Many decades have passed since then with me remaining an idiot and the world very intelligent. Else, how can we explain the way infinity continues to bother our finest minds. Type out the word 'infinity' in a Google search. You will see what I mean. Or, try this one: http://www.galactic-guide.com/articles/8R69.html for some fun.

With our vEdAntic knowledge, let us try to find out what the Infinite or Infinity is not or has not:

Infinity is unending. It never therefore began.

Infinity being boundless, it cannot have an outside. There is therefore no question of a second infinity. It is, therefore, one without a second.

Infinity therefore has no antonyms.

When there is no outside, no inside is warranted. So, infinity is without parts or contents.

When there are no parts, no separation is generated. Thus, infinity is spacelessness.

As space and time go hand in hand, infinity is timelessness too.

Infinity is thus fullness or completeness; nothing is there to add to it; nothing can be taken out from it; no outside agency can exist that can do the addition or subtraction!

Infinity alone remains.

VEDANTA

But, all this is contrary to my experience. I see the universe as composed of many different things like galaxies, stars, planets, living beings, the unknowns etc. etc. They are all separate. Then, there is me theorizing about the universe standing aside and altogether separate from it! Thus, the universe and me are mutually limiting.

VedAnta comes to our rescue here. It says that the experience of separation is an error and the multiplicity or duality generated thereby is non-real. The different entities objectified, including the limited me with all my internalizations, are miTyA. The seeming reality of duality is thus negated.

In contrast, mathematics, the first systematic language of ignorance, wants infinity to serve it as its house-maid while it does book-keeping for miTyA – the non-reality of finitude!

Experience connotes duality – an experiencer and experienced. The fullness or completeness called infinity doesn't brook two or more. My sense of having a separate existence from the universe as its experiencer should, therefore, be an error that needs correction. If the outsideless and partless infinitude of the universe is granted, then my separation ends. I am then the universe and the universe is me. Experience of duality is thus understood as non-real, miTyA, an appearance. Then, my false conclusion that I am different from the universe or the universe is different from me stands corrected.

THE PURNAMADAH VERSE

Thus, in the pUrNamadah verse, idam (meaning THIS) stands for this one-without-a-second universe [idam sarvam (all this) or idam viswam (this world)]. I am IT.

Adah means THAT. What THAT? The THAT of the mahAvAkYa tat twam asi (That Thou art). "Thou" corresponds to the 'I" of the other mahAvAkya "AhAM BrahmAsmi" (I am Brahman). Thus, THAT means the one-without-a-second Brahman of vEdAnta which is ME!

Brahman and the infinitude called the universe are thus identified as one and the same. The universe, which appears to encompass within itself the experiencing limited me and all the diverse experienced phenomena as separate entities and thereby imposes limitations on itself, is in fact the one-without-a-second *partless*, *indivisible* fullness called Brahman!

THIS IS THAT I AM!

Thus, this universe is completeness. The Brahman of vEdanta that is me is completeness. The apparent universe of duality, where the limited I see limited things, rises (udacyatE) from Brahman or me. The rising is only an appearance – miTyA, because completeness is indivisible. It is like a city reflected in a mirror (viswam darpaNadrishyamAna nagarI… of DakshiAmUrtyashTakam).

The verse continues to say: Taking away fullness from fullness or adding fullness to fullness, fullness alone remains. Take away this universe (of experienced forms, of appearance) from me (Brahman), I still remain fullness – This is what happens when I sleep every night! Bring back the universe in the morning when I

awake – Even then I alone remain fullness in spite of the seeming appearances. Thus, nothing can be removed from “This is that I am”. Neither can anything be added. Thus, “this-is-that-I am” is an imperishable fullness that always remains.

All standard interpretations understand AdAya as both additive and subtractive. The word with its opposing meanings, therefore, fits the context perfectly as it emphasizes the impossibility of enhancing or reducing the already full fullness. Nothing can be added to fullness. Nothing can be removed from fullness. It also seems to laugh out aloud at the finitudinal naivety of mathematics’ attempts to add/subtract infinity to/from infinity!

Thus, I am not apart from the universe. Neither am I a part of it. I am it. Thus, the *sense* of seeing (experiencing) as seer (experiencer) apart from the seen (experienced) is the nature of my ignorance. When this is realized and the false *sense* loses grip, seeing ‘stops’ to spontaneously become being. The universe will then not be seen. Nay, the appearing universe then resolves into the erstwhile seer’s or experiencer’s total being – infiniteness, fullness and completeness. He begins to ‘heave’ with the whole universe in and as his being like Lord DakshiNAmUrti – an ocean of fullness. The waves then are an apparence that resolves in the depths of his silence. Thus, what is negated (nEti, nEti) is the appearance and not the infinitude called the universe. Negating that infinitude is tantamount to negating me!

The infinitude of the universe is the anirvacanIya (indefinable) that we discuss here frequently. It is ineffable only as long as we stand apart totally confounded and scratch our heads in awe. When pUrNamadah is properly understood, no anirvacanIya remains. What is there indefinable in my knowledge of myself? In the silence that I am, my pUrNa nature is crystal-clear to me. Indefinability arises only when I try to communicate with others. Well, then I am apUrNa by creating duality and playing with miTyA, as I am doing now!

WHAT HAPPENS TO THE WORLD IN FULLNESS?

Even when my *sense* of separation is understood and acknowledged as an error, the world doesn’t simply disappear as one would expect. In nirvikalpa samAdhi, which I haven’t experienced, it is said that the world vanishes. I cannot go into that. Nevertheless, it would help noting that whoever testified so had come out to the external world of duality to say so! Perhaps, in samAdhi, the samAdhist’s apparent separation from the world coalesces into his fullness with time and space undone. He thus becomes totally and experientially convinced of the non-real nature of what he ‘sees’ when he is not in samAdhi. However, I can’t help repeating Swami Dayananda Saraswatiji’s very profound and enlightening observation in this context:

“A fullness dependent on experience grants reality to duality. To enjoy such a fullness one engages in various practices seeking the release of nirvikalpa-samAdhi, or one courts moments of great joy. Courting the experience of nonduality is based on fear of the experience of duality. Duality is seen as something from which one must escape. But escape by means of experience is false freedom. You, the limited being, and this world, which limits you, are always waiting when the experience is over.”

Let the mountains, rivers, stars, and all the beings therefore remain as they are. What does it matter? If I am fullness, for which shruti is my guarantee, the mountain cannot be outside me or other than me. Therefore, the mountain is me. Thus, the river is me, the star is me, everything is me. I am the fullness that pervades all of them. They are not parts of me or in me (Ref: Bhagwad GItA – 9th Chapter), because as fullness I can’t have parts or contents. They are all verily me! When I am ‘looking’ at them, I am ‘face to

face' with infinity – the reality that I am!

Thus the pUrNamadah verse has all vEdanta encapsulated in it!

The deluded and limited me is just an appearance like all the rest of the things in this perceived universe. They are just non-real (miTyA) superimpositions on the reality that I am. Take them away or bring them back – the fullness that I am remains unaltered and undiminished, whether the seeming me is awake, asleep or dead!

Thus we sing:

Om pUrNamadah pUrNamidam
pUrNAt pUrNamudacyatE
pUrNasya pUrNamAdAya
pUrNamEvAvashiSyatE

Om shAntih, shAntih, shAntihi

[Completeness is that, completeness is this,
from completeness, completeness comes forth.
Completeness from completeness taken away,
completeness to completeness added,
completeness alone remains.
Peace, peace, peace!]

(Translation of the verse from Sw. Dayanandaji's interpretation)

Lord Ganesha Photo
Submitted by Vimala Krishnan

SUBHÀSHITHAM Slokam in Sanskrit with English meaning

Valluvanadan - valluvanadan@ rediffmail.com/yahoo.co.in

अग्निहोथ्रम गृहम क्षेत्रं

गर्भिनीम वृद्धाबालाकाऊ

रिक्थाहस्थेना नोपेयाद

राजानं देवाथाम गुरुम

[Agnihothram griham kshethram garbhineem vriddhabaalakau rikthahasthena nopeyaad raajaanam devathaam gurum]

Meaning: One should not come empty-handed near the holy fire, house, a field, pregnant woman, old man, child, king, deity & guru.

आचारः परमो धर्मं
आचारः परमम् तापः
आचार परमम् जनानाम
आचाराथ किम न साध्यठे

[Aachaarah paramo dharma aachaarah paramam thapah aachaara paramam jnaanam aachaaraath kim na saadhyathe]

Meaning: Good conduct is the highest mortality, it is the highest penance and it is the highest knowledge. What cannot be achieved through good conduct?

आचारासंभावो धर्मो
धर्माद वेदाः समुत्थिथाह
वेदर यज्नाह समुल्पन्ना
यज्नैर देवाः प्रथिश्तिथाह

[Aachaarasambhavo dharmo dharmaad vedaah samutthithaah veder yajnaah samulpannaa yajnair devaah prathishtithaah]

Meaning: Dharmam is born of good conduct, the Vèdam (scriptures) have sprung from Dharmam alone; the holy sacrifices are born of (performed with) the Vèdam, the gods are established (propitiated) by the sacrifices.

आचारप्रभवो धर्मो
न्रिनाम स्रेयास्कारो महान
इहलोके परा कीर्थ्थिः
परथरा परमम् सुखं

[Aachaaraprabhavo dharmo nrinaam sreyaskaro mahaan ihaloke paraa keerththih parathra paramam sukham]

Meaning: Dharmam is born of good conduct, it is that which brings the highest welfare to man; great is the fame here that he gets by observing it and supreme beatitude in the world yet to come.

||Om Sree Lalithambikayai Namah||

||Om Nirvanasukhadayinyai Namah||

Sree Lalitha Sahasranamam Stotram Mahatmayam

Pravin Balan

We all must consider ourselves as very much fortunate people to have this great opportunity and good fortune to read and understand Sree Lalitha Sahasranamam at least once in our life time. We all being children of AdiShakti Sree Lalithambika and therefore must consider ourselves as Punyavathi in this respect since we have been given the opportunity to hear or read the Sree Lalitha Sahasranamam. During the olden days, students doing vedashastra studies at the Gurukulam were given a copy of the Sree Lalitha Sahasranamam as a reward upon completion of their studies, by the Gurunathanan. The reason being, Lalitha Sahasranamam was considered the main motive as well as the Beeja grantham for all the 4 vedas, over 1008 Upanishads, 36 Puranas and all Shastras put together. The blessing of Parashakthi is essential in all the Gurukula studies and those would remain incomplete without the same.

How and when the Sree Lalitha Sahasranamam developed

Sree Devi had expressed her desire to have a Sahasranamam written, which should contain the 1000 nama archanas of the Devi. To meet the order of Sree Devi and to her utmost satisfaction Maharishi Vashinyadi Vagedevata composed the 1000 punya nama archana in the form of Sree Lalitha Sahasranamam. Thereafter once in Brahmanda Sabha, in the presence of Brahmadi Devanmar and Devadi Deavanmar, as per the wish of Sree Devi, Maharishi Vashinyadi Vagedevata recited Sree Lalitha Sahasranamam for the first time. Everybody present in the Sabha were very much delighted and enthralled on hearing the 1000 punya namam of the Devi. Thereafter they all started singing the glories of the Sree Lalitha Sahasranamam. Devas who are capable of Nirgraham and Augraham too started reciting the Lalitha Stotram to gain Devi trupthi (blessing)

The Sree Lalitha Sahasranamam is found in the Brahmandapuranam Uttarakandam. Maharishi Hayagrevan had given the Lalitha Sahasranamam to Agastya Maharishi and who had later given it to Sutha Maharishi and from him this was given to the Naivishyarnatil Maharishi families and from those Maharishi families and we are grateful to have got this opportunity to recite, hear and understand the divine Strotra ratnam. Out of the 10 main Sahasranamam's Sree Lalitha Sahasranamam is the most shreshta.

The Lalitha Sahasranamam contain 14 chapters divided into 365 lines which correspond to the number of days in a year, which is indicative that each namama corresponds to a one day in a year. It was divided into 14 chapters to enable the person reciting the namam to understand the complete essence of each and every chapter, plus to ensure that everybody could fully comprehend at least one chapter.

How to recite and the preparation involved

Sree Lalitha Sahasranamam can be recited at any time of the day, but if we are doing the japam for any kind of Karya siddhi then it is better to do it during Tri-sandaya (around sunset). First the sadak had to take a bath, thereafter putting on clean clothes, and to put vibuthi or sandalpaste between the two eyebrows (brumadyatil raksha darikya), then light a lamp (Vilaku) in the Bhagavat sanidhi (puja room or place we keep the photos), after completing the normal Sandhya Vandanam and daily puja rituals, the sadak has to sit in front of the (vilaku) lamp and first pray for Parents (Mata Pita they are our kanakanda daivam), then Kuladevata (family deity), SatGuru, Ishta Devata all of those to be prayed in the same order, thereafter pay respect to the Sree Lalitha Saharanamam Book and with single minded and full devotion, concentration on SreeDevi start reciting the Sree Lalitha Sahasranamam. All those who are not initiated in to the puja process can do a manasa puja of Devi before reciting the Dhyanam. The sadak can recite Sree Lalitha Sahasranamam aloud or in their mind, the benefit of reciting it loud (loud enough for the 7th person sitting near you can hear) is that the near environment too will get cleansed, plus any Anade atmakal moving about too will get mokasham.

The Benefits of the Sree Lalitha Sahasranamam Parayanam:

The benefits of reading Sree Lalitha Sahasranamam are infinite; we are making a very simple effort to highlight few of the benefits for the information of the Sadaks. As per Asthaeshwara Siddhi, the person reciting Sree Lalitha Sahasranamam will get Sarvatra nanya (knowledge) laabam, Pancha Mukhi Laabam, Cleanse Mind, Protection from Enemies, Eliminate problem with Griha (house), Remove papam committed in earlier lives, full and complete Devi Bakthi, Kerthi (Success in every action), Improve valour, Material gains, Deva prethi, Pithru prethi, Kula Deva prethi, then Punyam derived out of : Building a temple, Reading the 4 vedas, Annadanam, Sharadam, Vrata anustanam, Ashwamedha yagam, Danam of House, land, GowDana Punyam, Kanyadana Punyam, Sarva Shetra (temple) darshana punyam, Sarva Nadi (River) Snana punyam, Durdeva bada nasham, protection from Abamruthyu, Sarva Roga shamanam, Sat vidya, Sat Boodhi, Sat santhana (children) labam, Ayur varadanam (long life), Santhi, Samadanam, Improve memory, Vashikarna Shakti, Kalidoshaka virthi, Most of all it helps to develop complete bakthi towards the Tripadam of SreeDevi.

My honest apologies for not being able to find suitable English equivalent for many of the Malayalam words used in the above text. These are based on the Discourse given by Devi Dasan Shri R Venkitaraman released in a 4 volume cassette series in Malayalam. Please excuse me for any error or omission that you might find with the text or grammar.

This is a sincere dedication to the Tripadaagal of SreeDevi.

തുഞ്ചത്ത് ഗുരുപാദർ :

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽനിന്ന് തുടർച്ച)

രാജ്ഞ-വിളാവത്ത് .

കലികാലത്തിന്റെ നീർച്ചാലിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് അതിൽനിന്നും മുക്തി ലഭിക്കുവാനൊരു വഴി ആരാഞ്ഞ് നാരദമഹർഷി ബ്രഹ്മാവിന്റെ അടുക്കൽചെന്ന അവസരത്തിൽ, 'ശ്രീപരമേശ്വരൻ ഉപദേശരൂപേണ പാർവതിയോട് ചൊല്ലിയ രാമകഥ വായിച്ചുകേൾക്കുക എന്നാൽ പരിഹാരമുണ്ടാകും' എന്ന് സമാധാനിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പ്രകാരം പാർവതി പരമേശ്വരനിൽനിന്ന് കഥ കേൾക്കുന്ന രൂപത്തിലാണ് മൂലം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഉമാമഹേശ്വര സംവദം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് ശിവന്റെ ശ്രീരമനാമം ജപിച്ചിരിക്കുന്ന മുഖം എഴുത്തച്ഛൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ട്.

"രാമനാമത്തെസ്സദാകാലവും ജപിച്ചീടും
കാമനാശനനുമാവല്ലഭൻ മഹേശ്വരൻ
ശ്രീമഹാദേവൻ പരമേശ്വരൻ സർവ്വേശ്വരൻ
മാമകേ മനസി വാണീടുവാൻ വന്ദിക്കുന്നേന്."

മൂലത്തിൽ രാമായണ മാഹാത്മ്യം വിവരിക്കുന്ന സർഗ്ഗം എഴുത്താച്ഛൻ വിട്ടുകളയുകയുണ്ടായി. ആകപ്പാടെ നോക്കുകയണെങ്കിൽ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ആരംഭം ഒരു നാടകീയ പരിവേഷം പൂണ്ടതക്കാൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചുവെന്നും അതിൽ അങ്ങേയറ്റം വിജയിച്ചു എന്നുമുള്ളതാണ്.

കൈലാസാഗ്രത്തിൽ ധ്യാനനിഷ്ഠനായി രത്നപീഠത്തിൽ ഭഗവതി (പാർവ്വതി) യുമൊന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ശിവനോട് ദേവിചോതിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകം അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലത്തിൽ താഴെക്കാണുംവിധം ഉണ്ട്.

"കൈലാസാഗ്രേ കദാചിദ്രവിശത വിമലേ
മന്ദിരേ രത്നപീഠേ
സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം ത്രിണയനമഭയം
സേവിതം സിദ്ധസംഘൈ്യ:
ദേവീ വാമാങ്കസംസ്ഥാ ഗിരിവരതനയാ
പാർവ്വതീ ഭക്തിനമ്രാ
പ്രാഹേദം ദേവമീശം സകലമലഹരം
വാക്യമാനന്ദകന്ദം:

കിളിപ്പാട്ടിൽ എഴുത്തച്ഛൻ ഈ ശ്ലോകം അങ്ങിനെതന്നെ വിവർത്തനം ചെയ്ത് ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. മൂലം ആദിയിലുള്ള മറ്റശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം വിട്ട് ആചാര്യൻ കഥാരംഭത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നതീശ്ലോകത്തോടുകൂടിയാണെന്നുള്ളതാണ് ഒരു പ്രത്യേകത. മൂലത്തിലെ ആശയങ്ങളെല്ലാം അതേപടി സ്വീകരിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല ചില പദങ്ങളും എടുത്ത് പെരുമാറിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണാം. എന്നിരുന്നാലും, തർജ്ജമയുടെ മനോഹാരിത, പദങ്ങളുടെ സമ്മേളനം, ഭാഷയുടെ ലാളിത്യം മുതലായ ഉപാധികൾവച്ചു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മൂലത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു

ഭാഷാനുവാദമാണിതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. നോക്കുക.

"കൈലാസാചലേ സൂര്യകോടിശോഭിതേവിമ-
ലാലയേ രത്നപീഠേ സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം
ഫാലലോചനം മുനിസിദ്ധ ദേവാദിസേവ്യം
നീലലോഹിതം നിജഭർത്താരം വിശ്വേശ്വരം
വന്ദിച്ചു വാമോത്സംഗേ വാഴുന്ന ഭഗവതി
സുന്ദരീ ഹൈമവതി ചോദിച്ചു ഭക്തിയോടെ".

ആചാര്യൻ ഓരോ കാണ്ഡവും തുടങ്ങുന്നത് പൈങ്കി-
ളിയുടെ കളകള ഗാനത്തോടെയാണല്ലോ.

"ശ്രീരാമനാമം പാടിവന്ന പൈങ്കിളിപ്പെണ്ണേ
ശ്രീരാമചരിതം നീ ചൊല്ലീടു മടിയാതെ."

എന്നാജ്ഞാപിക്കുമ്പോൾ,
"ശാരികപ്പൈതൽ താനും വന്ദിച്ചു വന്ദ്യന്മാരെ
ശ്രീരാമ സ്മൃതിയോടെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിനാൾ."

എന്ന് രാമകഥ കിളിയുടെ മധുരമധുരമായ ശബ്ദത്തിൽ ആരംബിക്കുകയായി. അതുപോലെ ഓരോ കാണ്ഡവും അവസാനിക്കുന്നതും കിളിയുടെ കളമൊഴിയോടെയാണല്ലോ. ഈ പ്രക്രിയ, ഇതേരൂപത്തിൽ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവർ എഴുത്തച്ഛനുപുറമേ ഭാരതീയ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ വേറെ ആരും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. സ്വതവേ സ്വതന്ത്രകാവ്യമെന്ന് തോന്നിക്കാൻ പോന്ന
ബാഹ്യസൗന്ദര്യമെഴുത്തച്ഛരാമായണത്തിനുണ്ടെന്ന് മുമ്പ് പറഞ്ഞല്ലോ, അതിനൊരു കണ്ഠാഭരണം കൂടിയായാൽപ്പിന്നെ പറയാനുമില്ലല്ലോ!

ആചാര്യന്റെ കിളിപ്പാട്ടിലേയും, മൂലത്തിലേയും ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രത്യേകമായെടുത്ത് പഠിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിവർത്തനം ഏതാണ്ട് എൺപതുശതമാനവും സ്വതന്ത്രകാവ്യമെന്ന് തോന്നുന്നവയും, പലയിടത്തും മൂലത്തെ അതിശയിക്കുന്നവയാണെന്നും സഹൃദയർക്ക് കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഒന്നുരണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം. ആദ്യമായി ബാലകാണ്ഡംതന്നെയെടുക്കാം. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ആറ് അംഗങ്ങളാണ് "ജാതകഗോള നിമിത്തപ്രശ്നമുഹൂർത്താഖ്യാഗണിതനാമാനി" എന്ന വചനപ്രകാരം കാണുന്നത്. ഈ ഷടംഗങ്ങളിൽ ജാതകം, പ്രാശ്നം, മുഹൂർത്തം എന്നീ അംഗങ്ങളിൽ സാമാന്യപരിജ്ഞാനമെങ്കിലും ഇല്ലാത്തവർക്ക്,

"മധുമാസേ സിതേ പക്ഷേ
നവമ്യാം കർക്കടേ ശുഭേ
പുനർവ്വസ്വൃക്ഷ്സഹിതേ
ഉച്ചസ്ഥേ ഗ്രഹ പഞ്ചകേ
മേഷം പൂഷണി സമ്പ്രാപ്തേ
പുഷ്പവൃഷ്ടിസമാകുലേ
ആവിരാസീജ്ജഗന്നാഥ:
പരമാത്മാ സനാതന:"

എന്നീ 26 വരികളിൽ മൂലത്തിൽ രാമാവതാരകാഥ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് പൂർണമായും മനസ്സിലാക്കാനും,
"ഉച്ചത്തിൽ പഞ്ചഗ്രഹം നിൽക്കുന്നകാലത്തിങ്ക-

ലച്യുതനയോദ്ധ്യയിൽ കൗസല്യാത്മജനായാൻ
നക്ഷത്രം പുനർവസു നവമിയല്ലോ തിഥി
നക്ഷത്രാധിപനോടു കൂടവേ ബൃഹസ്പതി
കർക്കിടകത്തിങ്കലത്യുച്ചസ്ഥിതനായിട്ടല്ലോ
അർകനുമത്യുച്ച്സ്ഥനഭയം കർക്കടകം
അർക്കജൻ തുലാത്തിലും ഭാർഗ്ഗവൻ മീനത്തിലും
വക്രനുമുച്ചസ്ഥനായ് മകരം രാശിതന്നിൽ
..............................സാക്ഷാൽ ശ്രീനാരായണൻ
താനിതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ
സുന്ദരഗാത്രിയായ കൗസല്യാദേവിതാനും
വന്ദിച്ചുതെരുതെരെ സ്തുതിച്ചു തുടങ്ങിനാൾ",

എന്ന് 36 വരികളിലായി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഭാഷാനുവാദം ഇത്രയും മനോഹരമായി വികസിപ്പിക്കുകയും, അതുപോലെതന്നെ അവതാരസമയത്തെ ഓരോ രാശികളുടേയും, ഗ്രഹങ്ങളുടേയും നിലയും മറ്റും ഇത്ര തന്മയത്തോടെ എഴുതിഫലിപ്പിക്കാനും പറ്റുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തിലുള്ള എഴുത്തച്ഛന്റെ പരിജ്ഞാനം തെളിയിക്കുവാൻ വേറെ വിശദീകരണങ്ങളൊന്നും വേണമെന്നില്ല. ഇതും പദാനുപദ തർജ്ജമയല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മൂലത്തെ പതിന്മടങ്ങ് അതിശയിക്കാൻ പോന്ന മനോഹാരിതയും ഉണ്ട്. ഒരുദാഹരണംകൂടി കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനീ പരിശ്രമത്തിൽനിന്ന് വിരമിക്കുകയാണ്. കാരണം രാമായണം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ സൗന്ദര്യാദി ഗുണങ്ങളെ മുഴുവൻ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ പറ്റുകയില്ലെന്നതുതന്നെ.

ശ്രീരമചന്ദ്രനെ അഭിഷേകം ചെയ്ത് രാജാവായി വാഴിയ്ക്കാൻ ദശരഥമഹാരാജാവും സകല ജനങ്ങളും നിശ്ചയിക്കുകയും, ആ സന്തോഷത്താൽ ആ ശുഭമുഹൂർത്തം, അടുത്തുവരുവാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന കൈകേയി, മന്ഥരയുടെ ദുഷ്ടവാക്കുകൾ കേട്ട് സമാധാനം പറയുന്ന മൂലത്തിലെ,

"ഭരതാദധികോ രാമ:
പ്രിയകൃന്മേ പ്രിയംവദ:
കൗസല്യാം മാം സമം പശ്യൽ
സദാശുശ്രൂഷതേ ഹി മാം
രാമാദ്ഭയം കമിഠപന്നം
തന്മ മൂഢേ വദസ്വ മേ"

ഇത്രയും വരികളെ
"എന്നുടെ രാമകുമാരനോളം പ്രിയ-
മെന്നുള്ളിലാരെയുമില്ല മറ്റോർക്കനി.........................."

എന്ന് പതിനെട്ടോളം വരികളിൽ വികസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെയാണ്.

മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്:
ആചാര്യന്റെ മൂതികളിൽ ഏറ്റവും വലുതും, ഉൽകൃഷ്ടവും ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടാണെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന് അവകാശമില്ല. വേദവ്യാസകൃതമായ മൂലഭാരതത്തിൽ പതിനെട്ടു പർവ്വങ്ങളിലായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഥാകഥനങ്ങളുടെ സാരസംഗ്രഹമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിളിപ്പാട്ട്, ഭഗവൽ ഭക്തന്മാരുടെ ചരിതങ്ങളും, ഭഗവൽ ചരിതവും, അവരുടെ ഗുണഗണങ്ങളും, പറഞ്ഞുകേൾക്കുകയും, അവരെ ധ്യാനിച്ചും പരമാന്ദരൂപനായി കാലം നയിക്കുവാൻ കിളി മാലോകരോടുരചെയ്യുന്നതായിട്ടാണല്ലോ സംഭവപർവ്വരംഭം തന്നെ. അവസരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം നാമകീർത്തനത്തിന് ഒട്ടും മടിക്കാതെ പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് ഇവിടേയും ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്.

ബ്രഹ്മാവ് മറ്റു ദേവന്മാരുമായി ഭൂമിദേവിയുടെ സങ്കടമുണർത്തിക്കാൻ കൈലാസത്തിൽ ചെല്ലുന്ന അവസരത്തിൽ ശിവന്റെ നാമങ്ങൾ നിരത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണുക,

'ദേവ ദേവേശനീശനീശ്വരൻ ശംഭവാമ-
ദേവ നംബികാപതി ശങ്കരൻ മഹേശ്വരൻ
ശ്രീകണ്ഠൻ ശിതികണ്ഠൻ ത്രീക്ഷണൻ ത്രിപുരാരി
വൈകുണ്ഠ നമസ്കൃത നീശാനൻ പശുപതി
ത്ര്യംബകൻ ചന്ദ്രചൂഡൻ ശംബരാരാതി വൈരീ
ഗംഗാവല്ലഭൻ ഗൗരീവല്ലഭൻ കാലാരാതി
മത്തഹസ്തീന്ദ്രാസുരമർദ്ദനൻ ഭൂതാധിപ-
നസ്ഥിഭൂഷണൻ കൃത്തിവസനൻ മൃത്യുഞ്ജയൻ
അദ്രിമന്ദിരനദ്രിചാപ നദ്രിജാകാന്തൻ
രുദ്രൻ വാണരുളീടും കൈലാസാചലം പുക്കാന്'

പിന്നീട് ദേവന്മാരെല്ലാം ഒന്നിച്ച് പാലാഴിയിൽ ചെന്ന് മഹാവിഷ്ണുവിനോട് സങ്കടമുണർത്തിക്കുമ്പോൾ മഹാവിഷ്ണുവിനെ മുപ്പതോളം നാമത്തിൽ കീർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ദശാവതാരകഥയിലെ ഓരോ അവതാരനാമവും കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

പുരുഷോത്തമ ഹരേ പുണ്ഡരീകാക്ഷ പര-
നൂരുഷ പുരാതന പൂർവ്വദേവാരേ ജയ
ചരണ സരസിജ യുഗള നത ജന-
ദുരിതവിനാശന കരുണാനിധേ ജയ
വേദജ്ഞപ്രിയ ജയ വേദാർത്ഥാത്മക ജജ
വേദാന്തവേദ്യ ജയ വേദവിഗ്രഹ ജയ
പ്രകൃതിപുരുഷ ഭിന്നാത്മക ജയജയ
സുകൃതിജന മനോ മന്ദിര ജയജയ
..............................ഇപ്പോഴുമതിൽപ്പരമാപത്തു മുഴുത്തിതു
ചിൽപ്പുമാനായ ജഗതീപതേ രമാപതേ,

എന്ന് മുപ്പത്തിനാലോളം വരികളിലായിട്ടാണ് പ്രസ്തുത ഭാഗം കിടക്കുന്നത്. അതുപോലെ ഓരോ പർവ്വങ്ങളിലും നാമാവലികൾ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഇവകളെല്ലാം പ്രധാന കഥസാരത്തിന് പുറമേയാണെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. നാമകീർത്തനത്തിന്റെ മഹാത്മ്യം എഴുത്തച്ഛൻ ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരത്തിന്റെ ഗുണത്തെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ,

'കാമിച്ച ജനങ്ങൾക്കും മോഹിച്ച ജനങ്ങൾക്കും
നാമത്തെചൊല്ലുവോർക്കും രൂപത്തെ ധ്യാനിപ്പോർക്കും
ഭക്തരായുള്ളവർക്കും സക്തരായുള്ളവർക്കും
മുക്തിയെ വരുത്തുവാനോരോരോ തരത്തിലെ
പാരിൽ വന്നവതരിച്ചീടിനാൻ നാരായണൻ
താരിന്മാതാദിയാകും പരിവാരങ്ങളോടും'

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകാണുന്നു.
ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിലെ ഓരോ വരികളും മനോഹരമാണെന്നിരിയ്ക്കെ അതിൽനിന്നും ഒന്നോ രണ്ടോ

തിരഞ്ഞെടുത്ത് കാണിയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും ആ മഹാകാവ്യം വയിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ മനസ്സിലും, ഹൃദയത്തിലും മായാതെനിൽകാൻ പോന്ന ചില ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. അവയിലൊന്ന് നാമകീർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തന്നെ കണക്കാക്കാം. കർണ്ണപർവത്തിൽ പാർത്ഥസാരഥിയായി യുദ്ധരംഗത്തെത്തുന്ന ഭഗവാനെ എത്ര മനോഹരമായാണ് ആചാര്യൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നതെന്ന് കാണുക.

'പരന്നപോർക്കളം നിറഞ്ഞു വൻപട
നിരന്നതു കണ്ടു തധടിതി പാണ്ഡവർ
പതിനാറാംദിനമുഷസി ലോകൈക
പതി, വസുമതി, രമാപതി-
പതി, ധർമ്മപതി, സതാമ്പതി
സുരപതി, സ്വാഹാപതി, പിതൃപതി
നിരൃതി, യാദസാമ്പതി, സദാഗതി
നിധിപതി, പശുപതി, കരാഷ്ടക-
പതി, ഗോപിജനപതി, മമപതി
യദുപതി, ദയാനിധി, മഖപതി
സുരപതി, സുതരഥമതിലേറി
സുരുചിരമായ വപുഷാകണ്ടാശു
സുഖിച്ചു പോരിനു പുറപ്പെട്ടാരല്ലോ'

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പല പര്യായപദങ്ങളും നാമെല്ലാവരും കേട്ട് തഴമ്പിച്ചവതന്നെ. എന്നാൽ നാം കേൾക്കാത്ത പല പുതിയ നാമങ്ങളും മുകളിൽ കാണാം. ഇതെല്ലാം ആചാര്യന്റെ പുതിയ സൃഷ്ടികളാണെന്ന് വരുമ്പോൾ ആ സിദ്ധിക്കു മുമ്പിൽ നാമറിയാതെ കൈകൂപ്പിപ്പോകുകതന്നെ ചെയ്യും.

ഇനിയും വർണ്ണപ്പകിട്ടാർന്ന പീലികൾ നിരക്കവേകുത്തി, നെറുകയിൽ കൂട്ടിത്തിറമോടെ കെട്ടി, സാരഥിവേഷമവലംബിച്ചുനിൽക്കുന്ന കൃഷ്ണന്റെ ആകാരവേഷഭൂഷാദികളെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക.

'നിറന്ന പീലികൾ നിരക്കവേകുത്തി
നെറുകയിൽ കൂട്ടിത്തിറമോടേ കെട്ടി
കരിമുകിലൊത്ത ചികരഭാരവും
മണികൾ മിന്നിടും മണികിരീടവും
കുനുകുനെച്ചിന്നും കുറുനിരതന്മേൽ
നനുനനെപ്പോടിഞ്ഞൊരു പൊടിപറ്റി
തിലകവുമൊട്ടു വിയർപ്പിനാൽ പൊടി-
ഞ്ഞുലകം സൃസ്ടിച്ചു ഭരിച്ചു സംഹരി-
ച്ചിളകുന്ന ചില്ലിയുഗളഭംഗിയും
അടിയാരെക്കുറിച്ചൊരു കരുണയും
കഠിനദുഷ്ടരോടെഴുന്ന കോപവും
മട്ടുമൊഴിമാരിൽ വളർന്ന രാഗവും
കലഹം കണ്ടൊരത്ഭുത രസങ്ങളും
ചപലന്മാരോടു കലർന്ന ഹാസവും
എതിരിടുന്നോർക്കു ഭയങ്കരത്വവും
പലവുമിങ്ങനെ നവനവരസ-
മിടയിക്കുടെക്കലർന്നനേത്രവും
....

പദസരോരുഹയുഗവുമെന്നുടെ
ഹൃദയം തന്നിലങ്ങിരിയ്ക്കുമ്പോലവേ
മണിവർണ്ണൻ തന്നെത്തെളിഞ്ഞുകണ്ടു,ഞാന്.'

"നിറഞ്ഞ ഭാവനയോടുകൂടിയ ഒരാൾക്കുമാത്രമേ ഇത്തരത്തിലൊരു ചിത്രം തന്റെ ഹൃദയ മുകുരത്തിൽത്തന്നെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതിനെ ഇത്രയും സജീവമായും, ആകർഷകമായുമുള്ള രീതിയിൽ വക്കുകളിലൂടെ പകർത്തുവാൻ അനുഗൃഹീതനായ ഒരു മഹാകവിയുടെ നാരായം തന്നെ വേണം.ഇവയിൽ ബാകി ഭഗങ്ങളെല്ലാം രവിവർമ്മയെപ്പോലുള്ള ഒരു ചിത്രകാരന്റെ തൂലിക, പക്ഷേ എഴുതിയൊപ്പിച്ചേക്കാം, എന്നാൽ, കരുണയും, കോപവും, രാഗവും, അത്ഭുതവും, ഹാസവും, ഭയങ്കരത്വവും, ചേർന്നു നവരസമിടയിടക്കുടെകലർന്ന, ആ മനോഹര നേത്രങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ചിത്രകാരൻ തൂലികവെച്ചു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയല്ലാതെ എന്തു നിവൃത്തി?" എന്ന സാഹിത്യദാസൻ എം. ആർ. നായരുടെ (സാഹിത്യനികഷം-ഒന്നാം പുസ്തകം) വാക്കുകൾ ഇവിടെ പ്രസക്തിയേറുന്നവതന്നെ.

വേദാന്തത്തിലെന്നപോലെ, യോഗമാർഗ്ഗം, ശക്തിധ്യാനം, ശാക്തേയകർമ്മം, എന്നിവയിലും, എഴുത്തച്ഛന് താൽ പര്യമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. പലകൃതികളിലും, പ്രത്യേകിച്ച് ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിൽ ഇതിന്റെയെല്ലാം സൊ◌ാചനകൾ കാണാൻ കഴിയും.

"ചൊല്ലുവനെങ്കിലതു കേട്ടാലും പരമാർത്ഥം
സ്വർലോകനദിസുതനാകിയ വസുശ്രേഷ്ഠൻ
അഷ്ടരാഗങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടമായ് ചമഞ്ഞുള്ളി-
ലഷ്ടാംഗബ്രഹ്മചര്യ നിഷ്ഠയോടനുദിനം
വേദവേദാങ്ങ വേദാന്താദി ശാസ്ത്രാത്ഥം ശസ്ത്ര-
വേദികൾ മുമ്പൻ വിജ്ഞാനാധ്യാത്മ ധ്യാനത്തോടും
വിയ്ജയപ്രയുക്താസ്ത്രനികര തൽപ്പത്തിന്മേൽ
വിജിത കരണനായ് പരമയോഗത്തോടും
സുഷുമ്നാനാഡിയുടെ മൂലധാരത്തിങ്കൽ നി-
ന്നെഴുന്ന കുണ്ഡലിനീശക്തിയെ കരയേറ്റി
ചക്രങ്ങൾ കടന്നു സൗദാമിനീ ലതപോലെ
....
തന്നുടെ ഹൃദയത്തിലുറപ്പിച്ചിളകാതെ
നന്നായ് ചേർത്തു മൂലമിളകാതിരുന്ന ഞാൻ" (ഭാരതം-ശാന്തിപർവ്വം).

എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു ആ യോഗചാര്യ. അദ്വൈതത്തോടെഴുത്തച്ഛന് ബാല്യകാലത്തിൽത്തന്നെ താൽ പര്യമുണ്ടായിരുന്നെന്ന് "ഒന്നായനിന്നെയിഹരണ്ടെന്നുകണ്ട" തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാകിക്കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ ആ ബാല്യകാലാദ്വൈത സങ്കൽപം, എഴുത്തച്ഛന്റെ അവസാനകൃതിയായ ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിൽ വന്നപ്പോഴേക്കും തഴച്ചു വളർന്നതായിക്കാണാം.

"വിഷ്ണുവേന്നും ശിവനെന്നും ഭുവനത്തിൽ
വിജ്ഞാനികൾ പറയുന്നതൊരജ്ഞാനം
കണ്ടവരൊക്കെ രണ്ടെന്നു ചൊല്ലുവോർ
കണ്ടവരല്ലവരാരുമേ നിർണ്ണയം".

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായി വിളങ്ങുന്നത് മഹാഭാരതം തന്നെയാണെന്ന് മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. മൂലകൃതിയിൽനിന്ന് വളരെയധികം മാറ്റങ്ങൾ അദ്ദേഹം പരിഭാഷയിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പദാനുപദതർജ്ജമയല്ലാ ആദ്യാവസാനം അനുവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് സാരം. അതുപോലെ പലതും വിട്ടുകളയുകയും, ചുരുക്കുകയും, വികസ്സിപ്പിക്കുകയും സൗകര്യംപോലെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു ശ്രദ്ധേയമായ അഴിച്ചുപണി നടത്തിയിരിക്കുന്നത് മഹാഭാരതം മൂലത്തിൽ എഴുന്നൂറോളം ശ്ലോകങ്ങൾ പതിനെട്ടധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ഗീതയിലാണ്. എഴുനൂറുശ്ലോകങ്ങളുടെ രത്നചുരുക്കം നാലു പാദങ്ങളിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്നു.

"മധുമഥനൻ അമരവരസുതനോട് ഉപദേശമായ്
മായാപ്രഭാവമതു നീങ്ങുപ്രകാരം ഉടൻ-
ഉഴറിയരുളിന മൊഴികൾ ഇ[അനിഷത്താകയാൽ
ഓതിനാർ ഗീതയെന്നാദരാൽ ജ്ഞാനികൾ".

അക്ലിഷ്ട മനോഹരമായ വേറൊരു പരിഭാഷ നോക്കുക.

മൂലം:
ഭ്രാതുർവ്വചസ്തൻ പ്രസമീക്ഷ്യ സർവ്വേ
ജ്യേഷ്ഠസ്യ പാണ്ഡോസ്തനയാസ്തദാനീം
തമേവാർത്ഥം ധ്യായമാനാ മനോഭി:
സർവ്വേ ചതേ തസ്ഥുരദീനസത്വാ:
(സം.പ്. അ. 1919 ശ്ലോ. 17).

വിവർത്തനം:
പൂർവ്വജൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു സോദരന്മാരു
മേവമെന്നനുവദിച്ചവിടെ വാഴും കാലം.

അർത്ഥത്തിന് യാതൊരു ലോപവും വരുത്താതെ, മൂലത്തിലെ ഒരു വാക്കുപോലും ഉപയോഗിക്കാതെ, നാലു പാദങ്ങളെ രണ്ടാക്കി ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നു.

അങ്ങിനെ വേദവ്യാസകൃതവും ഒരു ലക്ഷത്തി ഇരുപത്തയ്യായിരം ശ്ലോകങ്ങളുള്ള പഞ്ചമവേദത്തെ (മഹാഭാരതത്തെ), കഥാകഥനങ്ങൾക്ക് ഭംഗം തട്ടാതെ, സംകൃതപദങ്ങൾ കഴിവതും ഒഴിവാകി, സാധാരണക്കാർക്ക് അർത്ഥക്ലേശത്തിന് ഇടകൊടുക്കാതെ, ലളിതമനോഹരഭാഷയിൽ ആചാര്യൻ കേരളജനതക്ക് സംഗ്രഹിച്ചു തന്നതാണ് ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്.

ഉപക്രമം:
മേലിവരിച്ച കൃതികൾക്കുപുറമെ ദേവീമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്; ഉത്തരരാമായണം; വില്വംപുരാണം; സന്താനഗോപാലം; ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം എന്നിവയും എഴുത്തച്ഛന്റെ സാഹിത്യസൃഷ്ടികളാണെന്നാൺ പണ്ഡിതപക്ഷം. ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. മഹാകവി ഉള്ളൂർ കേരള സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ, ഈ കൃതികളി ൽ ചിലതെങ്കിലും എഴുത്തച്ഛന്റേതായിരിക്കാമെന്ന് ഭാഷാശൈലിയും കാവ്യഘടനയും നോക്കി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കിളിയേക്കൊണ്ട് പറയിക്കുന്ന രീതിതന്നെയാണ് എല്ലാ കൃതികളിലും അനുവർ ത്തിച്ചിരിക്കുന്നത്. സന്താനഗോപാലം ഗാഥാവൃത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ സാധരണ സഞ്ചരിക്കാത്ത ഒരു വഴിയാണിത്. ചെറുശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചുമുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന ആത്മീയാനുഭൂതി ഈ കൃതിയിലും ലഭ്യമാണ്. തുടക്കം രണ്ടുമൂന്ന് വരികൾ പകർത്തി കാണിക്കാം.

"നല്ലവിശേഷങ്ങൾ ചൊല്ലാൻ വരിക നീ
കല്യാണശീലേ! കിളിക്കിടാവേ!
നന്നമ്പുറെ വാഴും നാരായണസ്വാമി
നിന്നെ വഴിപോലെ കാത്തരുളും

കണ്ണന്തളിയിൽ മൂക്കണ്ണൻ തിരുവടി
കണ്മുനകൊണ്ടു കടാക്ഷിച്ചീടും
കണ്ണൻ കരിമുകിൽവർണ്ണൻ മുകുന്ദന്റെ
കർണ്ണാമൃതമാം കഥകൾ ചൊൽക
പാപങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള താപങ്ങൾ തീരുവാൻ
ഗോപാലലീലകളല്ലോ നല്ലൂ."

എന്നിങ്ങനെയാണ് കവിതയുടെ പോക്ക്.
ഒരു വാക്ക്. എഴുത്തച്ഛൻ കയറിയിരിക്കുന്ന ആ രത്നസിംഹാസനാത്തിനരികിൽ ചെല്ലുവാനുള്ള ധൈര്യവും പരിജ്ഞാനവും അൽപ്പമെങ്കിലും എനിക്കുണ്ടെന്ന് വായനക്കാർ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. അതില്ലെന്നതുതന്നെ. എങ്കിലും ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ കാതലായി ഒരുകാലാത്ത് അലയടിച്ചിരുന്ന ഭക്തിപാരവശ്യം കേരളത്തിലും അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിലെത്തിക്കാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്ത ഒരാചാര്യൻ എന്ന നിലയിൽ നാം ഓരോരുത്തരും ആ മഹാത്മാവിനോട്കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഞാനും ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇത്രയും എഴുതിതീർക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഞാൻ മഹാകവി ഉള്ളൂർ, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമരാജ, ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ, പ്രോ. കെ. പി. നാരായണപ്പിഷാരോടി എന്നീ വ്യക്തികളോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞവരിൽ രണ്ടുപേർ അവരുടെ കൃതികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവച്ചിരിക്കുന്ന കുറെ വാചകങ്ങൾ പകർത്തികൊണ്ട് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കാം.

"ഭാഷാസഹിത്യമാകുന്ന പാവനക്ഷേത്രത്തിൽ, കുടമാളൂർ വലിയ ക്ഷേത്രത്തിലെന്നപോലെ 'ആയിരമെട്ടും ദേവന്മാർ' നകുക്ക് സേവ്യന്മാരായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, അവരുടെ ഇടയി ത്രികൂടപർ വ്വതത്തിലെ ശിഖരത്രയം പോലെ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന മൂർത്തികൾ ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പിയാർ ഇ മൂന്നു കവിസാർ വ്വഭൗമന്മാരാണെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന് പഴുതില്ലതന്നെ. അവരിൽ ഓരോ അംശത്തിൽ ഓരോരുത്തർക്ക് മഹത്വം കൂടുമെന്ന് സമർത്ഥിക്കാമെങ്കിലും, ഒരാൾ മറ്റൊരാളേക്കാൾ മഹനീയനാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. അവർ മൂന്നുപേരും നമുക്ക് ഒരേപോലെ ആരാധനീയന്മാരാണ്." (കേ. സാഹിത്യചരിത്രം - ഉള്ളൂർ - മൂന്നാം ഭാഗം - പേജ്-427-നമ്പിയാർ).

"കഥക്കു കഥ, വർണ്ണനത്തിനു വർണ്ണനം, വിവിധങ്ങളായ രസഭാവങ്ങളുടെ അഭിവ്യഞ്ജനം, തത്ത്വജ്ഞാനോപബൃംഹിതങ്ങളായ സ്തോത്രരത്നങ്ങൾ, സന്ദർഭാനുഗുണങ്ങളായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ, കുട്ടികളേപ്പോലും ആകർഷിക്കുവാൻ കെൽപ്പുറ്റ ചൈതന്യധന്യമായ സുന്ദരഭാഷ, ശാലീനമായ സംഗീതഭംഗി- എല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിയ തുഞ്ചത്താചാര്യ പാദരുടെ രാമായണവും, മഹാഭാരതവും കേരളത്തിന് അത്യുന്നതങ്ങളായ രണ്ട് ദീപസ്തംഭങ്ങൾ തന്നെയാണ്. ഏഴും പതിനെട്ടും തട്ടുള്ള രണ്ട് ദീപസ്തംഭങ്ങൾ, അക്ഷരപ്രകാശം പരക്കെ വീശുന്ന ദീപസ്തംഭങ്ങൾ, ആദ്ധ്യാത്മിക സൗരഭം പരത്തുന്ന അത്യുത്ഭുത ദീപസ്തംഭങ്ങൾ! അതിന്റെ ദിവ്യരശ്മികൾ കടന്നു ചെല്ലാത്ത ഒരംഗുലംസ്ഥലംപോലും കേരളഖണ്ഡത്തിലില്ല. എഴുത്തച്ചൻ നാനൂറു കൊല്ലം മുമ്പ് തെളിയിച്ച ആ ദീപസ്തംഭങ്ങൾ ഇന്നും ഇരുണ്ട ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രകാശം പരത്തി സമുല്ലസ്സിക്കുന്നു. സാംസ്കാരിക പ്രഭാവം പൂണ്ടന്ന അവയുടെ സച്ചിദാനന്ദജ്യോതിസ്സ് എന്നുമെന്നും ആടാതെ, വാടാതെ മങ്ങാതെ, മയങ്ങാതെ പൂർണ്ണശോഭയായി സമുല്ലസിക്കുമാറാകട്ടെ!" (തുഞ്ചത്താചാര്യൻ - ജീവിതവും കൃതികളും - കെ.പി.എൻ. പിഷാരോടി).

"കേരള വാല്മീകിക്ക് നമസ്കാരം". :ശുഭം:

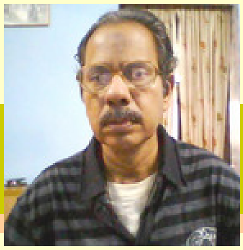

About the author:
Raju Vilavath (Rajendran pillai) lives in Dombivli in Mumbai and writes regularly for Navaneetham and other bhakthi magazines.
His email is rajendranpillai@hotmail.com

Saraswati River

BY - VIJAYALAKSHMI

The Vedic concept of Saraswati was threefold:-first and foremost she was the sacred river the mighty Sarawati River
Second-she was VAK or Speech personified as expressed in the Vak Suktha. Speech basically refers to the Sacred Word or Vedas themselves. Therefore Saraswati was known as Vedavani and Vakdevi.
Thirdly Saraswati was identified with Gayatri-the Hymn to the Sun god which evokes three female deities Savitri Gayatri and Saraswati.

But for most of the Hindus Saraswati today is the Goddess of Learning. In the southern parts of India, during Navaratri Puja Sarawati is evoked on the day of Navami .On this day books, musical instruments,all kinds of tools of skilled and unskilled work are kept in Puja and worshipped. The next day on Dasami all new endeavors of Learning are commenced and the day is celebrated as the day for Vidya Arambam.In Bengal Saraswati Puja is celebrated on Basant Panchami day. Pandals are erected and thousands of Saraswati idols are installed. After the festival is over, the idols are immersed in water. All those who want to excel in studies, fine arts, skills of any kind worship Saraswati . Tantriks and Shakti Upasakas worship Saraswati as the Ninth Mahavidya.

Today most people think that Saraswati is a mythical river. Some even believe that it is an invisible river or that it still flows under ground as a subterranean river since the general belief is that Saraswati flows through the North Indian city of Allahabad meeting there with Ganga and Yamuna to form the holiest of Prayags - the Triveni sangam

The River Saraswati

Saraswati was one of the main Rig Vedic Rivers and is mentioned prominently in the Rig-Veda and several other ancient Hindu texts. The Rig-Veda describes the Saraswati as the Mother of all the Rivers and it said that Saraswati surpassed the might of all other rivers among the seven great rivers of that time- the Saptasindhu which consisting of Saraswati,Shutudry(Sutlej),Vipasa(Beas),Asikni(Chenab),Parosni(Ravi),Vitasta(Jhelum),
And Sindhu (Indus) traced from East to West.

The Nadistuti hymn in the latter part of the Rig-Veda mentions the location of Saraswati between the Yamuna in the east and the Sutlej in the west while enumerating all the important rivers from the Ganga in the east to Sindhu in the west in a geographical order-Ganga,Yamuna,Saraswati,Shutudri .Thus the Saraswati river has been fixed as flowing from the Himalayas on the Western part of the country unambiguously. The holy waters of the Saraswati were supposed to have flowed a very long way from the Himalayas into the sea nourishing the land.The waters of Saraswati were vast like an ocean as described in the Rigveda.

The later Texts aver that Saraswati dried up in the desert. Tandya and Jaiminiya Brahmanas and even Mahabharata mention that the river Saraswati attained Vinaasa meaning thereby that the river vanished or was destroyed. Therefore with the passage of several centuries when no one could find it - myth, belief and religion combined and Saraswati passed into the realm of folklore .The goddess Saraswati who was originally personification of this river developed an independent identity and meaning as the Hindu Goddess of Learning.

Even today beyond the holy shrine of Badrinath ,there is a stream of Saraswati which flows from the south of Mana Pass which meets river Alakananda, 3 KMs away in the south of Mana Village in the Indo Tibetan border area..The Mana village is full of History and Mythology. The name Mana is derived from its patron God Manibhadra .It was in this little village that the sacred Indian Texts of Vedas and Puranas were supposedly compiled. The Vyasa Gufa or cave from where Ved Vyas composed the Mahabharat is

located very near Mana Village. But most importantly the Pandavas are supposed to have taken the path through Mana to ascend to Heaven.
When the Pandavas came here on their way to ascend to Swarga,the river Saraswati was not allowing Draupati to pass as she felt that Draupati was the cause of all the destruction and the Kurushetra war and therefore cannot go to Heaven. So Bhim created a bridge by kicking a huge rock across the stream so that Draupati could cross. Even today we can see the mighty boulders constituting the Bhimpul with the huge boulders placed in the form of a bridge which enabled Draupati to cross the Saraswati River. It is believed that after crossing, Draupati cursed the river Saraswati that she would disappear from the earth as she did not show empathy to a woman in spite of being a woman herself. Even today the sight of the river Saraswati dashing headlong into the BhimPul and then being tossed up into the air into a foaming spray is an awe-inspiring and a great spirtual experience. Just below Mana village at Keshavprayag the Alaknanda and Saraswati rivers meet. Thus Saraswati River lost her existence and identity having been cursed by Draupathi.

The story goes further that Saraswati pleaded with Draupati to pardon her and since the curse could not be entirely removed Draupati ordained that Saraswati will flow underground and join the holy Ganga and Jamuna at Prayag to constitute the Triveni Sangam.It is to be kept in mind that during the period of Mahabharata, Ganga the mother of Bhisma had acquired the cult status of the most Holy river. Thus Saraswati after committing the sin of blocking Draupati was to meet Ganga unseen and invisible to the world as a subterranean channel to be rid of the burden of her sin. Thus for ages Hindus visiting the Triveni Sangam have believed that Ganga, Jamuna and the invisible Saraswati meet at Prayag and the Sangam is made exponentially holy by the waters of the Saraswati who herself regains her holiness in the Sangam.

In reality, the Triveni Sangam probably is an extension or concretization of the concept of the Trinity in Hinduism. While we can very clearly see the Ganga and Yamuna, Saraswati is believed to be invisible having been relegated to the realm of mythology. The plausible explanation for this could be that since the concept of Trinity has always been vital to Hinduism –the most important being the Trinity of Brahma,Vishnu,Mahesh or Durga,Laksmi,Saraswati .Therefore the invisible Saraswati was perhaps added to complete the Trinity of Rivers at Sangam with the other two holy rivers.

Further even in our Yogic system there is a Triveni, the confluence of 3 at the spot between our eyebrows, the ajna chakra, which is a Prayaga. The three vital Nadis Ida, Pingala and Sushumna meet at this point,. Normally, we breathe through Ida or Pingala the left or the right nostrils respectively. But the perfect yogis breathe through Sushumna which cannot be perceived by others. Sushumna is Saraswati who is invisible and the other two are Ganga and Yamuna at the Sangam. According to Markandeya Purana Sarawati is Chit who cannot be perceived by others while Laksmi and Durga represent Sat and Ananda respectively. That element which is invisible has been named after the Sarawati. Thus the invisible river Saraswati has been immortalized in the holiest of the Prayag for Hindus-the Trveni Sangam at Allahabad.

<u>Efforts to trace the lost river</u>

Over the last century records show that scholars both Indian and foreign believed that if the other Rivers mentioned by the Rig-Veda are in existence today, then it may not be incorrect to assume that Saraswati also existed and therefore has been mentioned several times in Rig-Veda and in other Texts. Missing of a prominent river from the map cannot be considered a mystery; it has been known that several such natural phenomena evolve through environmental changes which at times can be cataclysmic. Thus search for the lost Saraswati River has been a continuous quest for scientists, historians, archealogists, and other curious and interested individuals and organizations. With the advances in scientific and technological tools this quest has made large strides in unearthing valuable and voluminous empirical data on the Saraswati River. In the recent past, efforts have been made by several organizations like G S I, Baba Atomic Research Centre, The Rajasthan Ground Water Dept, Physical Research Laboratory Ahemdabad (wing of ISRO) and many noted individual Archaeologists, Geologists and Scholars to

unearth the mystery of the lost river.

The modern search for the Saraswati was sparked off in 1893 by an English Engineer Oldham when he was riding his horse along the dry bed of a seasonal Rajasthan river called the Ghaggar. As he rode on he noticed that the river Ghaggar when it flowed was a small, narrow streamed river but its bed was 3 km wide in places. This led him thinking ttat perhaps it now occupied the former course of a large river-may be the Saraswati. Now in the recent times through satellite photography scientists have mapped the course of an enormous river that once flowed through north western India and the water bed image shows the river dried about 4000 years ago and that date would correspond to Saraswati. Satellite photography has shown that there was indeed a large river in the northwest which must have dried up between the years 2500 to 2000 B C. The riverbed was 3 to 10 Kms wide as seen from the images. The dry bed of a mythological River has been spotted in satellite photos and the “palaeo channels” have been mapped by using three different sensors on board Indian satellites.

The location of the Vedic Saraswati as narrated in Rigveda and other texts is now generally accepted by the majority of the Scholars as Punjab, Haryana and Rajasthan. . Saraswati once drained the Sutlej and Yamuna rivers. These two rivers might have changed their courses over the time and caused the disappearance of Saraswati. Even earthquakes might have caused the disappearance of the river.

According to published literature, the river disappeared between 5000 BC and 3000 BC due to tectonic events in the Himalayas which cut off the water supply to the river causing climatic changes which converted Rajasthan into a desert. Several scientific studies including radio carbon dating of lake bed deposits and archeological evidences have indicated that this region enjoyed a much wetter climate, heavy rainfall and even recurring floods and that increase in the aridity set in somewhere between 5000-3000 B C The Brahmanas speak about the disappearance of the Saraswati in several verses.

It has been observed that the Saraswati River initially flowed close to Aravalli ranges and the successive channels took west and northwesterly shifts till it coincided with the dry bed of Ghaggar River. A part of river Saraswati exists as Ghaggar in Haryana, the rest of it having disappeared in the fringes of Marusthal or deserts of Rajasthan.

Efforts are on by some Organizations and committed individuals to create a vast ground water reservoir for utilization of the stored underground water in developing the land presently covered by the sands of Thar Desert in western Rajasthan.

The prosperity of large part of this area is dependent on the availability of water resources. It may be possible that the buried channels of river Saraswati and her tributaries in some probability maintain their headwater connections to an extent. If this be the case they can function as Reservoirs of ground water. Of course much more detailed study and concerted efforts need to be undertaken before it can come true.

Saraswati has been connected to the Indus Valley civilization in a very vital manner as most of the sites of excavations of the indigenous civilization which existed have been traced to in the banks of the river which disappeared. The disappearance of the river might have been one of the causes for decline of the Indus valley civilization. But this School of Thought has also embroiled the Saraswati River in a controversy regarding the relationship between the Aryan culture and the Indus valley civilization.If readers so desire a separate article can be attempted on this as this is a totally different and vast subject by itself.

<u>Conclusion</u>

The ancient Vedic Saraswati River which originated from Kapal tirith in the Himalayas in the west of Kailash was flowing southward towards Manasarovar and then taking a turn towards west. This river had been lost and now perhaps been found and traced. Even today the Saraswati flows from the south of Mana pass and meets Alakananda 3 KMs away. Herein perhaps the mythology or folklore and the geographical River in physical form merge.

[Submitted to Navaneetham by GOPALAKRISHNAN]

Group News - Member News

Our group member & Koti Japam Blog moderator Shri. Shashi Kartha's daughter Riya stood 3rd in Mumbai University in BMM (Bachelor of Mass Media) this year. Here is a photo of Riya at the felicitation function held by University on 10th Sept. According to Shri Shashiji, she made it with the grace of Lord and blessings and wishes from all elders.

May Guruvayoorappan bless her in future endeavors as well!!

Om Namo Narayanaya:

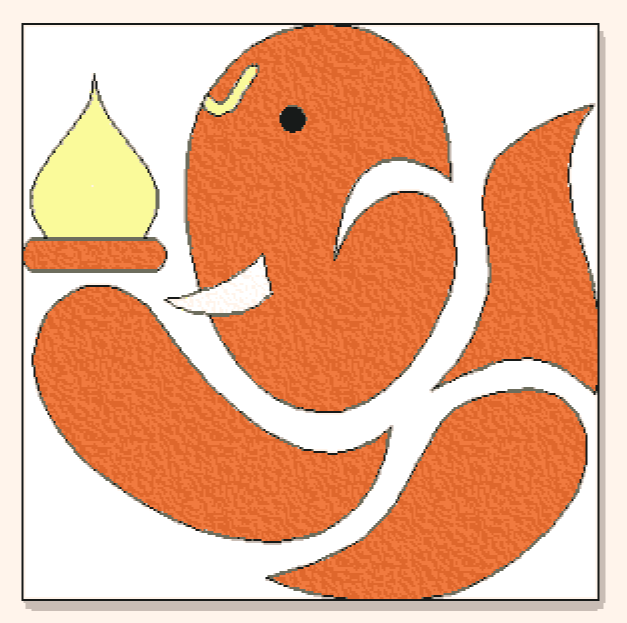

Bangalore Sampoorna Narayaneeyam pictures

Jayashree Menon

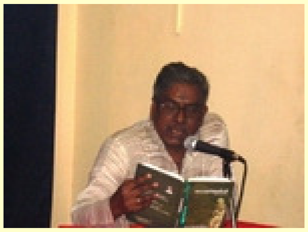

Om Namo Narayanaya: Om Namo Narayanaya:

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

Please email us at navaneetham@guruvayoor.com with your name and brief introduction to have your name appear in this section, also please email us your comments, suggestions, articles for Navaneetham June issue to editor@guruvayoor.com

Sources, credits and copyright acknoledgements
- Cover photo – Sukumar Canada
– Manoramaonline.com
– thehindu.com
– www.Google.com pictures
- Krishna pictures/Artwork courtesy of
The Bhaktivedanta Book Trust International, Inc.
google picture searches
http://www.teachenglishinasia.net/asiablog/asian-water-lilies-and-lotus-flowers
www.flickr.com
http://www.krishna.com
http://flickr.com/photos/captain_nidish/
http://devaragam.blogspot.com/2006/04/blog-sost_14.html
http://www.flickr.com/photos/85701004@N00/

Our apologies for those articles & poems we could not publish this time due to space limitations. We will have them published in the forthcoming issues.

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya! കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ! **Om Namo Narayanaya:**

May God Bless you all.

Navaneetham (freshly churned butter) is a humble attempt by Guruvayur Devotees Forum to create a monthly news letter for our group. Please send your comments, suggestions and any materials that you wish to publish to **editor@guruvayoor.com**